DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI 14 TEMMUZ 1981 1 MARK

- İdam edilenlerin sayısı 6'ya yükseldi
- İstanbul'da 4 Devrimci kurşuna dizildi
- İşkencede ölenlerin sayısı 73'ü buldu

FAŞİST CUNTA İDAM ve KATLİAMA DEVAM EDİYOR

İŞTE CUNTANIN VAHŞETİNİN BİR ÖRNEĞİ DAHA:
İstanbul'da 4 devrimci kurşuna dizildi. Ancak, cunta yaptıklarının hesabının sorulmayacağını zannetmesin.

Operasyon adına köyler sürekli aranıyor, köylülere zulmediliyor.

Türkiye'de Generallerin Emriyle 12 Eylül'den 12 Haziran'a kadar 526 kişi katledildi

12 Eylül 1980 tarihinde Türkiye'nin yönetimine zorla el koyan generallerin emriyle bugüne kadar 526 kişinin katledildiği saptandı. Bu 526 kişiden 447'si kurşunlanarak, 73'ü işkence edilerek, 6'sı da idam edilerek öldürüldü. İdam edilenlerin 4'ü sol görüşlü, 2'si ise sağ görüşlü. Dağlarda, sokak ortalarında veya evlerde topluca veya tek tek kurşuna dizilen 447 kişi ile işkence sonucu hayatını kaybeden 73 kişinin hepsi ilerici ve devrimci. Yaptıkları darbeden önceki dönemde, günde kaç kişinin öldüğünü rakam rakam hesaplayan ve bunu kamuoyuna açıklayarak kendilerini yönetime elkoymakla haklı göstermeye çalışan Cunta, 12 Eylül'den sonra her ay ortalama 60 kişinin ölümüne sebep olan cinayetlerini bir türlü açıklamıyor. Evet, cunta her ay ortalama 60 kişinin kanına giriyor, canını alıyor.

Haziranın ilk haftasında idam edilen iki kişi ile birlikte, cuntanın son 9 ayda idam ettiği insan sayısı 6'ya yükseldi. Askeri Yargıtayca onaylanan ve Milli Güvenlik Konseyinin gündeminde bulunan 6 idam cezasının da önümüzdeki günlerde infaz edilmesi bekleniyor. 67 idam kararı ise Askeri Yargıtay tarafından inceleniyor. Öte yandan şu anda açılmış davalarda idamı istenen insan sayısı tam 1.128. Önümüzdeki günlerde açılacak olan davalarda idamı istenen insan sayısı 3.000'e yaklaşacak.

İşkence bütün şiddeti ve yaygınlığıyla devam ediyor. 12 Eylül'den 12 Marta kadar işkencede ölen devrimci sayısı 30 iken; 12 Mart'tan 12 Haziran'a kadar işkenceyle katledilen devrimci sayısı 43. Generallerin yönetime elkoymasından bu yana işkence sonucu toplam 73 devrimci hayatını yitirdi. Cunta, işkence haberlerinin gazetelerde yayınlanmasına kesinlikle izin vermiyor. Mart ayına kadar işkence sonucu ölüm olaylarını tek tük de olsa yazan gazetelerde şimdi bu konuda hiçbir haber yer almıyor. İşkence yapıldığını gizledikleri yetmiyormuş gibi, işkenceyle katlettikleri insanların ölüm haberlerini bile gizlemeye çalışıyorlar. Bunun yeri hoyolu deniyorlar. Örneğin çocuğu işkencede ölen anne-babalardan zorla imzalı kağıt alıyorlar. Bu kağıtlarda, "oğlumuzun hücrede kendini astığını beyan ve kabul ederiz" şeklinde ifadeler yer alıyor. Anne ve babalara, çocuğunu, kimseye haber vermeden gömmesi ve bu olaydan kimseye bahsetmemesi için baskı yapılıyor.

Cunta, işkenceyle ölüm olaylarını gizlemek için bir başka yöntem daha uygulamaya başladı. Şimdi işkenceyle katledilen insanlar, geceleri sokak ortalarına ve boş arazilere atılıyor. Son olarak İstanbul'da 11 Haziran'da kimliği belirsiz iki erkek cesedi bulundu. Cesetlerden birisi Şişli Emniyet Amirliği (Karakol'un) 300 metre ilerisinde bulundu.

Gözaltına alınan yüzlerce ilerici ve devrimci insandan ise, 90 gün dolmuş olmasına rağmen hiçbir haber alınamıyor. Birçok aile kaybolan, nerede olduğu öğrenilemiyen çocukları için başvuracak bir makam dahi bulamıyor. Verilen dilekçeler ya "kayboluyor" ya da cevapsız bırakılıyor.

İnsanların sokak ortasında veya evlerde; dağlarda ve köylerde topluca veya tek tek kurşuna dizilmesi, köylere helikopterlerle baskınlar düzenlenmesi hala devam ediyor. Son olarak İstanbul'da 9 Haziranda 4 devrimci genç, evlerinde polis tarafından kurşuna dizildi. Kürdistan köylerinde ve dağlarında ise, kurşuna dizmek suretiyle işlenen cinayet sayısının saptanmasına imkan yok.

Bugün Türkiye'de dur ihtarına uymadı diye insanların sokak ortasında vurulup- öldürülmesi oldukça yaygın bir olay. Dur ihtarını duymadığı, bu nedenle de durmadığı için son iki ayda öldürülen vatandaş sayısı 15'i buldu. ■

Cuntaya karşı mücadelenin bazı sorunları üzerine

Generallerin Türkiye'nin yönetimine zorla elkoymalarının üzerinden yaklaşık 10 ay geçti. Bu 10 aylık süre içinde, yurt içinde ve yurt dışında Cunta'ya karşı sürdürülen mücadelenin hangi sorunlarla karşı karşıya bulunduğu da genel hatlarıyla ortaya çıkmış bulunmaktadır.

12 Eylül sabahından itibaren uygulamaya konulan program, emperyalistlerin ülkemizi uzun bir süre Açık Faşist Diktatörlükle yönetmeyi planladıklarını, Ortadoğu'daki çıkarlarını ancak bu şekilde koruyabileceklerini göstermektedir. "Kurucu Meclis", "Anayasa Hazırlığı", "Demokrasiye Geçiş" diye adlandırılan süreçlerin, (yaşanıp yaşanmayacağı bir yana!) şu andaki durumu kalıcı hale getirmeyi ve kurumlaştırmayı amaçladığı kesinlik kazanmıştır. Bu nedenle Cuntaya karşı mücadeleyi, hem Türkiye açısından hem de yurt dışı açısından u z u n s ü r e l i bir mücadele olarak kavramak gerekmektedir. Faşist Generaller Çetesinin önümüzdeki birkaç yıl içinde kendi istekleriyle gideceklerine dair söylenenler bir aldatmacadan ve bir hayalden ibarettir.

İlk ayların sisli ve bulanık havasının yavaş yavaş ortadan kalkmasıyla birlikte, kitleler, generallerin gerçek yüzünü daha yakından tanıma olanağını elde etmişlerdir. Bu olanağı, uygulamalarıyla bizzat Cunta'nın kendisi sağlamaktadır.

"Demokrasiyi Koruma" iddiasıyla demokrasi ilkelerinin boğazlandığını, "can güvenliğini sağlama" iddiasıyla yüzlerce halk çocuğunun canına kıyıldığını, "işkenceyi tasvip etmiyoruz" sözlerinin daha fazla işkence yapın anlamına gelen bir emir olduğunu, "terörizmi önlüyoruz" iddiasıyla ülke çapında yaygın ve sistemli bir terör fırtınası estirildiğini bugün birçok insan daha kolay anlayabilmektedir. Cunta öyle bir bataklığa saplanmıştırki, yaptığı herşey kendisine duyulan nefreti arttırmaktan ve var olan sınıf çelişkilerini derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmamaktadır.

Son olarak Tekel maddelerine, petrole ve petrol ürünlerine, ekmeğe ve daha birçok ihtiyaç maddesine yapılan zam, Cunta'nın "ekonomik çöküntüyü ortadan kaldırma" iddiasını boşa çıkarmıştır. Böylece, sömürü düzeninin bütün yükünün emekçilerin sırtına yüklendiği, her önlemin bir avuç soyguncunun saltanatının devamı için alındığı bir kez daha kanıtlanmıştır.

Henüz, ancak halkın bilinçli kesimlerinde görülebilen cuntaya karşı nefretin b u g ü n ü l k e i ç i n d e açık bir muhalefet şeklinde örgütlenemediği, huzursuzluğun ve tepkilerin yüksek sesle dile getirilemediği bir gerçektir. Bunun çeşitli ve bilinen birçok nedeni vardır. Bunlar arasında en önemlilerinden birisi, bu tepkileri cuntaya karşı devrimci bir direniş mücadelesi şeklinde örgütlemek görevinde olan devrimci güçlerin günümüzdeki konumlarıdır. (Bunun, ayrıca ele alınması gereken bir konu olduğu muhakkak

Askeri Açık Faşist Diktatörlük, uyguladığı ekonomik programın ve izlediği baskı politikasının kaçınılmaz ve zorunlu bir sonucu olarak kitlelerde oluşan ve oluşacak olan huzursuzluğun açık bir tepkiye dönüşmemesi için, "halkın can ve mal güvenliğinin sağlandığı" şeklindeki görüntüyü canlı tutmaya çalışmaktadır. Cuntanın her alanda hissedilen ve görülen baskısı nedeniyle, insanlar sokaklarda rahat dolaşamadığı, işine gücüne huzur içinde gidip gelemediği halde, "memlekete huzur ve güven geldi" imajı hep diri tutulmaya çalışılmaktadır. Cunta bu amaçla sistemli bir propağanda faaliyeti yürütmektedir.

Devamı Sayfa 3'de

Mektuplarla Türkiye Gerçeği...

son sayfada

bu sayıda

Eylem Birliği çalışmalarında son durum S.2
Yörelerden haberler S.4,5
Türkiye Raporu S.6,7
Kadın Sayfası S.9
Eğitim Köşesi S.10
Almanya'da Konut Sorunu S.11

Eylem Birliği çalışmalarında son durum

Devrimci İşçi uzun bir süreden beri yurt dışındaki devrimci ve demokratik güçlerin cuntaya karşı eylem birliğini sağlayabilmek için çaba sarfediyor. Eylem birliğini önümüzdeki günlerde daha büyük bir zorunluluk haline getiren nedenler üzerinde durmak gerekiyor.

Cuntanın yurt dışına yönelik çalışmaları gelişmektedir. Yurt dışında da bir 12 Eylül tezgahlıyabilmek için gerek hükümetler düzeyinde gerek sivil faşist güçler aracılığı ile yoğun bir çaba harcamaktadırlar. Alman hükümetinin devrimcilere karşı tavırlarında -aranan kişilerin Türkiye'ye teslim edilmeleri, iki eyalet iç işleri bakanının geri vermeyi desteklemeleri v.b.- olumsuz gelişmeler olmaktadır. Öte yandan cuntanın tahrikiyle sivil faşistlerde son zamanlarda bir kıpırdanma, canlanma kendini göstermiştir.

Bu konuda özellikle İçişleri bakanlarının Kuzey Almanya'da yaptıkları toplantının sonuçları ve Federal içişleri bakanının bu sonuçlara paralel açıklaması yurt dışındaki Türkiyeli devrimci, demokrat muhalefet için tehlike çanlarının çaldığının en açık işaretidir. Alman hükümeti cuntayla danışıklı bir oyun içindedir. Ve Almanya'nın Türkiye'ye ilişkin çıkar hesapları açısından bu sonuç pek şaşırtıcı da değildir.

Daha önemlisi yurt içindeki gelişmeler cuntanın yurt dışında teşhiri ve tecritini daha da kaçınılmaz bir görev haline getiriyor. İktisadi ve siyasi başarısızlıklar cuntayı daha da saldırgan, kan dökücü hale getiriyor. Tutuklama, işkence, terör katliam ve idamlar bir birini takip ediyor. Ve bütün bunlar yurt dışındaki demokratik mücadeleye daha büyük görevler yüklüyor.

Görevlerin bir bölümü çeşitli guruplarca tek tek de yerine getirilebilir. Ancak temelde Alman kamuoyunun ve Almanya-daki demokratik güçlerin desteğini - güçlü ve kalıcı bir şekilde- sağlamak yurtdışındaki Türkiyeli demokratik muhalefetin eylem birliğini gerektirmektedir.

Bu konuda şimdiye kadar yapılan çalışmaları aktarmak ve bu çerçevede önümüze çıkan engelleri ve önümüzdeki görevleri daha iyi kavramak gerekmektedir.

Devrimci İşçi'nin bir önceki sayısında eylem birliği yaklaşımımızı ve bu doğrultudaki girişimlerimizi yazmıştık. Kısaca özetlersek faşist cuntaya karşı yurt dışındaki demokratik muhalefetin en geniş kalıcı eylem birliğini sağlamak. Bu eylem birliğinin -yurt dışı koşullarda- birleştirici temel ögesi olarak c u n t a y a k a r ş ı o l m a k olduğunu vurgulamıştık. Geçen sayıda anlatıldığı gibi, bu doğrultuda bütün gurupları çağırdığımız toplantının başarısızlıkla sonuçlandığını da belirtmiştik. Toplantıya katılan HK, DHB, PKK, KOMKAR gibi guruplar Maoculuğa, Apoculuğa, Sosyal emperyalizme karşı olmak gibi ilkeleri cuntaya karşı olma ilkesinin önüne geçiren eğilimlerle toplantıyı sonuçsuz bırakmayı başarmışlardı.

Cuntaya karşı eylem birliği Türkiye'de hapsedilen, işkence edilen, idamı istenen demokratlar ve devrimcilere karşı yapabileceğimiz hayati desteğin kaçınılmaz gereği olduğu için eylem birliği çalışmalarının böyle sonuçlanmasına razı olamazdık. Bu nedenle kısa vadede Mayıs ayı sonunda güçlü bir eylem; uzun vadede cuntaya karşı bir kampanyaya yönelik eylem birliği çalışmalarına devam etmek bir zorunluluktu. Bu nedenle çalışmaları yeni bir anlayışla ele aldık. HK ve KOMKAR'la görüşerek bu çalışmaları birlikte sürdürmek, yurtdışındaki demokratik muhalefetin en geniş kesimlerine kapalı olmayan bir ilk eylem halkası oluşturmayı önerdik. Kimsenin kimseyi dinlemediği geniş toplantılar yerine ikili-üçlü görüşmelerin daha uygun bir anlaşma zemini yaratacağını, böylesi bir ilk eylem halkasının zaman içinde adım adım genişletileceğini umud ediyorduk.

Başlangıçta HK ile yaptığımız görüşmede oldukça esnek bir eylem birliği anlayışına sahip oldukları izlenimini edindik. Gerçi PKK ile kesinlikle bir masaya oturmayacaklarını, FİDEF'le eylem birliği yapabileceklerini ama HK olarak imza atamayacaklarını ifade ediyorlardı. Ancak biz kısa vadede pek geniş eylem birlikleri umud etmediğimizden bu aşamada "cuntaya karşı herkesle eylem birliği yapabiliriz" diyen, bunu ısrarla belirten HK'nın tavrı bize yeterli göründü.

Bunun üzerine KOMKAR'la bir görüşme yaptık. Burada kendilerine eylem birliği konusunda düşündüklerimizi ve HK'nın bu konudaki düşündüklerini aktardık. Özetle şunları dediler: " Biz Devrimci İşçi ile bir eylem birliğini yararlı görmekle birlikte HK ile bir eylem birliğini mümkün görmüyoruz. Çünkü biz HK'nın anti-faşist bir gurup olduğunu kabul etmekle birlikte HK bizim için sosyal-faşist vb. değerlendirmeler yapmaktadır. Eğer HK'nın bizim hakkımızdaki görüşleri değişirse o zaman bu sorunu tekrar düşünebiliriz" Biz buna karşılık eylem birliği sorununda doğrudan taviz istemenin işi yokuşa sürmek olacağını, eylem birliği sorununun özü itibariyle böylesi taleplere izin vermiyeceğini, birleştirici ögenin cuntaya karşı olmak olduğunu ikincil sorunların bu temel ilkeye kurban edilebileceğini ifade ettiysekte KOMKAR'dan arkadaşlar kendi görüşlerinde direndiler. Ayrıca Mayıs ayına ilişkin eylem sorununu genel eylem birliği çerçevesinde ele aldıklarını belirttiler.

HK ile yaptığımız ikinci görüşmede KOMKAR'la yaptığımız görüşmeyi ve son durum karşısında görevlerimizi tekrar gündeme getirdik. Özetle; Komkar'ın talebine, Türkiye solunda eylem birliklerini engelleyen, ayrılıkları körükleyen sakat ideolojik anlayışlara ve Türkiye'deki antifaşist mücadelenin son beş yıllık deneylerinden çıkan örneklere değindikten sonra hem KOMKAR'la eylem birliğine taraftar olduğunu söyleyip hem de KOMKAR'ın sosyal-emperyalist, sosyal-faşist vb. olarak suçlanmasının bizce de tutarlı olmadığını söyledik. Buna karşılık kendilerinin Türkiye'de bir parti olduklarını, bu nedenle parti görüşlerinin bu çerçevede tartışılmasının söz konusu bile edilemeyeceğini kesin bir dille söylediler. Biz buna karşılık "Cuntaya karşı en geniş eylem birliğinden yana" olma iddiasının ne anlama geldiğini, örneğin KOMKAR'la HK'nın belli bir platformda eylem birliği yapıp yapamayacağını sorarak konuyu somutlaştırmak istedik.

Aldığımız cevap HK ile KOMKAR'ın aynı platform altına imza atmamalarının - partinin resmi görüşleri, ...ilkeleri vb - nedeniyle imkansız olduğu, ancak HK' nın değilde DİDEF'in imza atmasının mümkün olabileceğini bununda DİDEF' den arkadaşlarla görüştükten sonra kesinleşeceği idi. (daha sonra Mayıs ayı içinde bunun kendi eylemleri vs. den dolayı mümkün olamayacağını belirttiler).

Halbuki biz HK ile daha önceki konuşmalarda hiç değilse KOMKAR konusunda problem çıkarmıyacaklarını umuyorduk.
(Mayıs sonuna ilişkin eylem önerimiz anlaşılacağı gibi mümkün olmadı)

Yukardaki gelişmelerden çıkan sonuç: Eylem birliği çalışmaları ikinci bir tıkanma ile karşı karşıya kalmıştır. Bu noktada eylem birliği çalışmalarında üstünde durulması gereken bazı noktalara değinelim.

1) Şimdiye kadar demokratik platform içindeki gruplar eylem birliklerini kendi ideolojik aileleri içinde oluşturma çabaları içindeydiler. Örneğin anti-sovyetik guruplar kendi aralarında bir eylem birliği, sovyetik guruplar kendi aralarında bir eylem birliği (Komkar bu eylem birliğine direndi ama galiba o da milliyetçilik temelinde kürt guruplarıyla yeni bir aile oluşturma eğilimi taşıyor.) Böylesi eylem birlikleri anlayışları Türkiye'yi, Türkiye halkını unutmanın kendi dar gurup çıkarlarının ötesinde hiç bir şeyi görmeyen bir anlayışın ürünü idi. Üstelik kendi taraftarlarını, alman solunu tatmin etme niteliğinde bir hayli düşük olan bu ilkel yöntem demokratik kamuoyunun baskısı ile 12 Eylül sonrası oldukça sarsıldı.

Bu konuda 12 Eylül öncesi Türkiye'de dar gurupçu faydacı anlayışlarını sürdürmeye kararlı görünenler solun 12 Eylül öncesi eylem birliği başarısızlığı konusunda bir öz eleştiri yapma ihtiyacını da duymuyorlar.

5)Eylem birliği konusunda bir diğer yanılgıda Türkiye ile yurt dışı görevlerinin arasındaki farkın kavranılamaması. Kısaca: Türkiye'de siyasi iktidarı ele geçirmek için mücadele eden devrimciler yurt dışında bu siyasi iktidarı tecrit etmek, Türkiye'deki antifaşist mücadeleye destek olmakla görevlidirler.

6) Kısaca belirtmeliki eylem birliği görüşmelerinin şu yada bu evresinde çağrı yapılmayan guruplar bundan kendilerine ilişkin olumsuz sonuçlar çıkarmamalıdırlar. Özellikle biz Devrimci İşçi olarak hiç bir ilerici, devrimci, demokratik gurubun eylem birliği zemininin dışında bırakılmasını onaylamıyoruz. Ne varki bu günkü zorunluluklar bizi daha pratik, kısa vadede elle tutulur sonuçlar elde etmeye itti. Bu nedenle yukarda da belirttiğimiz gibi görüşmeleri daha dar bir çerçeve etrafında yoğunlaştırmak gerekliliği ortaya çıktı.

2) Şimdi gündeme getirilen eylem birliği anlayışları bu birinci anlayışın reforme edilmiş biçimi. Şöyle: Gruplar kendi ailelerinin dışında da eylem birliği çağrısı yapıyorlar. Ancak bu çağrının sınırları daima kendi gurupların merkeze alabilecek şekilde belirleniyor. Yani örneğin KOMKAR HK vb. gruplarla eylem birliğine girdiği taktirde veya terside olabilir; HK,KOMKAR, FİDEF vb. gruplarla eylem birliğine girdiği zaman kendileri eylem birliği zemininde merkezde değil yanda kalıyorlar. Bu tür çağrılar nitelikleri gereği Devrimci İşçi'yi mutlaka içeriyor. Ama amaç yine cunta değil en geniş sovyetik yada antisovyetik eylem birliği oluşturmak. Bu nedenle birinci anlayıştan daha tehlikeli.

3) Bu noktada bir dış etkene değinmeli. Uluslararası sosyalist mihraklar Türkiye de gelişen sol potansiyel üzerinde etkin olabilmek, yararlanabilmek için önemli bir çaba sarfediyorlar. Türkiye solunu ucundan kıyısından çekiştirerek, onun üzerinde etkin olmaya çalışıyorlar. Bu gayretler Türkiye solunu biçimsizleştiriyor ve devrimci demokratik güçler arasındaki ilişkileri çok olumsuz etkiliyor. Bu sosyalist(!) mihraklar Cunta ile de iyi ilişkiler kurmayı ihmal etmiyorlar.

4) Çeşitli sol guruplar; 12 Eylül'ün engellenemesinde ilk göze çarpan olguyu; antifaşist eylem birliğinin gerçekleştirilememiş olmasını, halkın c a n g ü v e n l i ğ i talebine uygun bir savunma hattının oluşturulamamasını ve cuntanın halkın can güvenliği talebini örgütlediğini görmezlikten geliyorlar.

SONUÇ:
Şimdiye kadar yapılan çalışmalardan ortaya çıkan bu sonuçlar bizim görevlerimizi de ana hatlarıyla belirliyor. Kendi kitlelerine ve alman soluna karşı eylem birliği yanlısı görünen, gerçekte dar gurup çıkarlarından ötesini görmeyen gurupların bu durumları en geniş kitlelere açıklanmalıdır.
Daha açık bir ifade ile eylem birliği çalışmaları sadece gurupların merkez temsilcileri arasında sıkışıp kalmamalı tersine başta bu grupların tabanları olmak üzere Türkiyeli ve Alman tüm ilerici, devrimci ve demokratlara seminerler, informasyon toplantıları tek tek anlatım yolları ile iletilmelidir. Bu doğrultuda bütün bölgelerde, birimlerde düzenli bir çaba örgütlenmelidir.
Devrimci İşçi eylem birliği doğrultusundaki çalışmalara devam edecek ve bu doğrultudaki gelişmeleri düzenli bir şekilde okuyucuya aktaracaktır. Bu doğrultudaki çabamız daha geniş bir tabana oturmak zorundadır. Bütün devrimci ve demokratların çabalarımıza ortak olmalarını, katkı yapmalarını bekliyoruz. Tüm gücümüzle cuntaya karşı en geniş eylem birliği oluşturmak için sabırlı, inatçı ve kararlı bir çalışmayı sürdürmek zorunda olduğumuzu unutmayalım.

DEVRİMCİ İŞÇİ'den

Cuntaya karşı mücadelenin bazı sorunları üzerine

"KÖK KAZIMA" HİKAYELERİ...

Bu propağandalardan ikisinin bugün için etkili olduğu ve cuntaya nefes alma imkanı sağladığı bir gerçektir.

Bunlardan birisi, "Devrimci Hareketlerin kökü kazındı" şeklindeki iddialardır. Cunta kuvvetleri, Devrimci Hareketimiz ve diğer devrimci, yurtsever grupların önder ve taraftarlarından bazılarını yakalayabildiği zaman hemen bir "kök kazıma ve çökertme" edebiyatına girişmektedir. Kitleler, devrimci hareket, örgütlenme ve düşüncelerin, "artık belini doğrultamıyacak hale getirildiğine" inandırılmaya çalışılmaktadır. Moral bozukluğu ve umutsuzluk yaratma gibi amaçlar da güden bu propağandayla Halkın Direniş Örgütlerinin dağıtılması ve direnme azminin kırılması kuşkusuz imkansızdır. Bir yanda böylesi propağandalar; bir yanda ise duvarlara yazılan cunta aleyhtarı sloganlar, direklere yapıştırılan pullar, yüksek binalara ve elektrik tellerine asılan pankartlar, dağıtılan devrimci içerikli bildiriler, gösteri ve protesto eylemleri...

Cuntanın borazını haline gelen basın ve yayın organlarının bütün gizleme çabalarına rağmen, çeşitli biçimlerdeki direniş eylemleri kısa sürede halk arasında duyulmakta ve cuntanın propağandaları kısmen de olsa boşa çıkartılmaktadır. (Bazı sol grupların bu çökertme edebiyatına dayanarak ve ondan güç alarak Devrimci Hareketi karalamak istemesi, "DY'nin ideolojisinin sonu zaten buydu" türünden spekülasyonlara dört elle sarılarak kendi ideolojisinin doğru olduğunu kanıtlamaya çalışması ayrıca ele alınması gereken bir olumsuzluktur.)

Cuntanın Devrimci Harekete ve tüm halk güçlerine karşı açtığı yoketme savaşı sırasında önemli darbelerin yendiği ve kayıpların verildiği bir gerçektir. Çeşitli ülkelerin sınıf mücadeleleri tarihinde birçok örneğini görebileceğimiz bu durum, mücadelenin ne kadar amansız ve zorlu olduğunu göstermektedir. Çeşitli ülkelerin devrimcileri, geçici kabul edilmesi gereken böylesi durumları nasıl aşabilmişlerse, Türkiyeli Devrimciler de bilinçli, fedakar ve sabırlı bir mücadeleyle ve örgütlü yapılarını ve ilişkilerini koruyup güçlendirerek bu olumsuzlukları yenmeyi başaracaklardır. Bütün bunlar, uzun süreli bir savaşın günümüzdeki problemleri olarak ele alınmalıdır.

Emekçi Halklarımıza mal olan ve onun bir parçası haline gelen Devrimci Hareketin kökünü kazıyabilmenin bir tek yolu vardır: Hayatı durdurmak ve halkı yoketmek! Hiçbir güç bunu başaramıyacağına göre, zalimlerin başlarına geleceklerden korkması kadar doğal bir şey olamaz...

MHP'NİN YARGILANMASI CUNTANIN FAŞİST YÜZÜNÜ GİZLEYEMEZ

Askeri Açık Faşist Diktatörlüğe karşı oluşma potansiyeli taşıyan nefret ve tepkinin bastırılmasında gündeme getirilen ikinci konu MHP ve Türkeş olayıdır.

Kendisini örgütleyip piyasaya süren güçlerin, (ABD'nin, KONTR-GERİLLA'nın ve Devlet'in) günümüzdeki çıkarlarının kurbanı olan Türkeş'in tutuklanıp yargılanmasının geniş kesimlerin Cunta'ya karşı ilk günden beri takındıkları tavırda önemli bir etken olduğu bilinmektedir. Generaller, kendilerinin, "tarafsız" ve "sağa da sola da karşı" oldukları şeklindeki sahtekarlıklarına herkesi inandırabilmek ve böylece anti-faşist kesimlerin bir bölümünü aldatıp kendi yanlarına çekebilmek için MHP kozunu ustaca kullanmaya devam etmektedirler. Bu oyuna, 12 Eylül öncesi ve sonrası izledikleri çizgi ile Ecevit ve Uğur Mumcu gibilerin; "TKP" vb. siyasetlerin de yardımcı olduğu bir gerçektir. (Bunca gelişmeden sonra, cuntaya faşist demeye bile dilleri varmıyor ve dört gözle generallerin "demokrasiyi kurmasını" bekliyorlar...)

Son olarak MHP İddianamesi'nin TRT mikrofonlarından ve gazetelerden yayınlanmasıyla Cunta, faşist yüzünü gizleme çabasında ileri bir adım daha atmıştır. "Demokrat" ve "ilerici" olarak bilinen birçok kişi ve yayın organı, cuntanın iddianamesine dayanarak MHP'nin ne kadar cani olduğunu, hangi cinayetleri işlediğini konuşmaya ve yazıp çizmeye başladı. (Sanki ilk defa duyuyorlarmış gibi!...) Böylece generallerin işledikleri cinayetler görmezlikten gelindi. Evren ve suç ortaklarının yaptıkları ile Türkeş ve çetesinin yaptıkları arasında önemli ve temel bir farkın bulunmadığını, cuntanın 10 aylık bilançosu yeterince anlatmaktadır.

(Bakalım Türkeş, kendisini kullananlar arasında Evren ve diğer Ordu Komutanlarının da bulunduğunu, mahkemede açıklama cesareti gösterebilecek mi?)

Halen belirli kesimler arasında etkisi görülen, "cuntanın faşist olmadığı" şeklindeki imajın ortadan kaldırılması ve generallerin kanlı faşist yüzünün teşhir edilmesi önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Bu yönde sistemli bir faaliyetin sürdürülmesi gerektiği açıktır.

"KURUCU MECLİS" ALDATMACASI

Öte yandan, önümüzdeki günlerde gündeme getirileceği açıklanan, "Kurucu Meclis" tartışmalarının, "cuntanın demokrasiye döneceği" hayalini güçlendirmesine izin verilmemelidir. "Kurucu Meclis" vb. girişimlerin, şu andaki zulüm ve zorbalık düzenini kalıcı hale getirecek düzenlemeler olduğu ısrarla anlatılmalıdır. "Kurucu Meclis"in demokrasiye geçişin bir aracı ve kanıtı değil, aksine Açık Faşizmin kurumlaştırılmasının bir aracı ve kanıtı olduğunu sergilemek bugün için son derece önemli bir görevdir. Bazı ilerici kişi ve kuruluşların bu "Kurucu Meclis" aldatmacasının peşinden sürüklenmesine fırsat verilmemelidir. Bilinmelidir ki, demokrasi düşmanlarının, burjuva anlamda dahi olsa, demokrasiyi kurmaları mümkün değildir.

Faşist Generallerin geçeceklerini ve döneceklerini iddia ettikleri "demokrasi", olsa olsa, Şah döneminde İran'da, Somoza döneminde Nikaragua'da uygulanan "demokrasiye" benzeyecektir. Yani, şu anda Türkiye'de varolan rejim, göstermelik bir parlamentoyla takviye edilecek ve buna da "demokrasi" denecektir. Generallerin bu konuda yapabileceği en fazla budur.

AVRUPA KONSEYİ'NİN VE ALMAN PARLAMENTOSUNUN CUNTAYLA GİZLİ ANLAŞMASI MI VAR?

Generaller Türkiye'yi faşizmle; zülüm, terör ve işkenceyle yönetirken, demokrasiye ve insan haklarına bağlı olduğunu iddia eden Avrupalı bazı hükümet ve kurumların Cuntayla suç ortaklığı yaptığı görülmektedir.

Bilindiği gibi Avrupa Konseyi, kuruluş amacına ve benimsediğini savunduğu ilkelere tümüyle ters düşen bir karar alarak Cuntanın Konsey'den atılmamasına karar verdi. Başka bir ifadeyle Avrupa Konseyi, Evren ve çetesinin daha fazla cinayet işlemesine, daha fazla idam sehpası kurmasına, özgürlükleri ve insan haklarını daha fazla çiğnemesine onay verdi. Hem de demokrasinin yüce ilkeleri adına!

Kararın bu şekilde çıkmasında, CİA-KONTR-GERİLLA ve Uluslararası faşist Örgütlerin cuntayı bütün dünyada meşrulaştırmak ve haklı göstermek amacıyla Papa'ya suikast düzenlemelerinin etkisi olmuştur. Papa'ya suikast girişimi, devrimciler tarafından düzenlenen açlık grevleri, kilise işgalleri gibi eylemlerin ve yapılan diğer çalışmaların Avrupa kamuoyunda oluşturduğu cuntaya karşı havayı dağıtmak ve bu havanın Konsey'e yansımasını engellemek gibi sonuçlar da yaratmıştır. Ancak, Avrupa Konseyinin cunta lehine karar vermesinin tek nedeni bu değildir ve esas olarak başka nedenleri vardır. Bunların başında, Konseyi oluşturan belli başlı büyük devletlerin Türkiye ile YENİ SÖMÜRGECİLİK ilşkisi içinde bulunmaları ve ABD'nin Ortadoğu Politikasının kayıtsız şartsız destekçileri olmalarıdır. Konsey üyeleri, kendi egemen sınıflarının emperyalist çıkarlarına ve kar hırsına karşılık, demokrasi ilkelerini ve insan haklarını feda etmişlerdir. Konsey'de faşist cuntaya olumlu oy veren parlamenterlerin kendi halklarına ve tarihe nasıl hesap verecekleri sorulmaya değer...

Avrupa Konseyinin bu kararından bir süre sonra, Federal Alman Parlamentosu da generallere 460 Milyon Marklık yardım kararını onayladı. Bütün partilerin ortak önergesi ve oyuyla alınan mali yardım kararı ile birlikte Parlamentonun generallerden bazı temennilerde bulunduğu da açıklandı. Hiçbir zorlayıcılığı olmayan bu temennilerin bazıları şunlardır: "İnsan haklarına, demokratik ilkelere ve sendikal özgürlüklere saygı gösterilmesi, idamlar konusunda hassas davranılması, eski parlamenterlere konulan siyaset yasağının kaldırılması" vb. (Cuntanın bu temennileri dikkate almaması halinde yardımın durdurulacağı kocaman bir yalandır.)

Bu temennilerin, yardım kararının Alman Kamuoyunda yaratacağı tepkileri yumuşatmak amacıyla kaleme alındığı ve Parlamentonun bu tavrında samimi olmadığı birkaç gün içinde anlaşılmıştır.

Mali yardımın onaylanmasından ve temennilerin açıklanmasından hemen bir gün sonra, cunta, bir idam cezasını daha infaz etmiş ve ayrıca eski parlementerlere koyduğu siyaset yasağını daha da ağırlaştırmıştır. Böylece örneğin Ecevit'in yazı yazması bile yasaklanmıştır. Daha sonra bir idam cezası daha infaz edilmiş ve toplu katliam girişimleri yoğunlaşmıştır. Aynı günlerde 4 devrimci genç, polis tarafından İstanbul'da evlerinde kurşuna dizildi.

Generallerin bu denli pervasız davranabilmesinin ve kendisinden temennide bulunulmasına dahi razı olmayacağını ilan etmesinin herhalde bir nedeni olmalıdır. İlginçtir, cuntanın bu tavrına karşı, ne Alman Parlamentosundan ne de Hükümetten herhangi bir tepki gelmemiştir.

Ortada bir danışıklı dövüşün tezgahlandığı bellidir.

Cunta, Alman egemen sınıflarının ve onun sağ ve "sol" politik temsilcilerinin Türkiye'yi gözden çıkaramayacağını, heyetlerin gelip gitmesinin, dilek ve temennilerde bulunulmasının kamuoyunu oyalamak için düzenlenen mizansenler olduğunu bilmektedir. Generallerin bu durumu bir tehdit ve şantaj aracı olarak kullandığı, Alman Hükümetinin ise bu şantaja boyun eğdiği ve böylece emperyalizmin çıkarlarına karşılık insan haklarının ve demokrasi ilkelerinin feda edildiği kesinlik kazanmıştır.

Ağca olayını da yine bir koz olarak kullanan Cunta'nın, (Ağca'yı kullanan güçlerle Cuntayı işbaşına getiren güçlerin aynı olduğu her geçen gün iyice kanıtlanmaktadır.) Almanya'da da Türkiyelilere yönelik bir operasyon, bir 12 Eylül tezgahlattırmaya çalıştığı görülmektedir. Alman ve Türk bazı gazeteler bu yolda bir kamuoyu oluşturma çabası içindedirler. Şimdi, "sağ-sol çatışması", "aşırı uçlar", "uluslararası terörizm" gibi safsatalar Alman makamları tarafından daha sık kullanılmaya başlanmıştır.

Türkiye Başbakanı Ulusu'nun son yaptığı basın toplantısında, yurtdışındaki Türkiyeli ilerici, demokrat ve devrimcileri "terörist" ilan edip, "bunları barındıran ülkelerin başları belaya girecek "şeklinde sözler söylemesinden sonra Alman makamlarının Türkiyelileri daha sıkı bir denetime tabi tutulacağı anlaşılmaktadır. Özellikle Almanya'daki MHP'lilerin ve onlarla işbirliği halindeki güçlerin Konsolosluklar ve Alman sağı gibi) bu süreci hızlandırmak için saldırılarını yoğunlaştırdıkları dikkati çekmektedir.

Ağca gibi daha bir sürü katili besleyip barındıran faşist örgütlenmelere Alman Makamlarının ses çıkarmadığı bilinen bir gerçektir. Türkiyeli yurtseverlere karşı bir an önce önlem alınmasını sağlattırmak için faşistlerin yeni saldırılar yapması muhtemeldir. Bu tip girişimler karşısında dikkatli olmak, Alman kamuoyunda, "Türkiyeli aşırı uçlar çatışıyor" şeklinde bir izlenimin yaratılmasına fırsat vermemek gerekir.

DEVRİMCİ - DEMOKRATİK GÜÇLERİN EYLEM BİRLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Bütün bu olup bitenler, yüreği yurt ve insanlık sevgisiyle dolu olanların görev ve sorumluluklarını yerine getirmek için ne kadar çok çalışmaları gerektiğini ve güçlerini birleştirerek ileri atılmalarının zorunluluğunu anlatmaktadır.

Ezilen, sömürülen; işkence, zulüm ve terör altında yaşatılan, Türk ve Kürt milyonlarca insana karşı; cuntanın azgınca saldırılarına rağmen direnen ve fedakarca mücadele eden halklarımızın yiğit ve korkusuz evlatları devrimciler için, işkencede, idam sehpasında ve cezaevlerinde onurunu çiğnetmeyen analarımız, bacılarımız, kardeşlerimiz için yapabileceğimiz bir çok şeyin bulunduğu hiç bir zaman unutulmamalıdır. Bir defa, cuntaya karşı olan ve yurdunu seven her insan, Türkiye'de şu anda cezaevinde olan, zulme uğrayan, şehirlerde, kasabalarda, dağlarda direnen ve yaşama kavgası veren kişi ve gruplara maddi-manevi bütün yönlerden destek olmalı, onları yalnız bırakmamalıdır.

Yurtdışında yaşayan her Türkiyeli ilerici ve devrimci, bulunduğu ülkedeki Türkiyeli emekçilere ve o ülkenin ilerici-demokrat güçlerine cuntanın uygulamaları hakkında sürekli bilgi vermeli, onlara generallerin kanlı faşist yüzünü teşhir etmeli, asıl vatan haininin Evren ve çetesi olduğunu anlatıp kavratmalıdır. Cuntaya karşı olduğu bilinen kişi ve kuruluşlarla birlikte olmayı becerememek ve dayanışmayı sağlayamamak kadar, bütün bunları ihmal etmek ve küçümsemek kadar yanlış ve zararlı bir davranış olamaz.

Bu ve benzeri çalışmaların tüm Türkiyeli yurtseverlerin ortak eylemi şeklinde örgütlenmesi gerektiği ise tartışma götürmez bir gerçektir. Defalarca vurgulanmasına ve gerekli girişimlerin yapılmasına rağmen bugüne kadar yurtdışında kalıcı bir eylem birliğinin sağlanamamış olması, kuşkusuz büyük bir eksiklik ve olumsuzluktur. Ancak bu konuda herkesin üzerine düşeni yaptığı söylenemez.

Kalıcı bir eylem birliğinin henüz sağlanamamış olması bu görevin başarılmamayacağı anlamına gelmemelidir. Devrimci İşçi, yurtdışındaki Türkiyeli ilerici, demokrat ve devrimci güçlerin eylem birliğinin sağlanması yolunda üzerine düşen sorumluluğu taşımaya ve bunun gerektirdiği girişimleri yapmaya devam edecektir.

Devamı 9. Sayfada

Paris

Paris'te C.G.T. ve C.F.D.T. sendikalarının beraber olamadıkları 1 Mayıs mücadele gününde, iki sendika da ayrı ayrı yürüdüler.

Devrimci Yol sempatizanlarının örgütlü oldukları C.F.D.T. Sendikası, konfeksiyon iş kolunun çağrısıyla Devrimci-Yol ve diğer siyaset-
lerin katılımı ile 1 Mayıs coşkuyla kutlandı.

C.F.D.T. Sendikasının yaptığı alan toplantısına Türkiyeli emekçiler yürüyüş yaparak katıldılar. Yürüyüş boyunca Türkiye deki Faşist Cuntayı yeren broşür ve bildiriler dağıtıldı. Faşist Cunta'ya karşı olan kinimizi sloganlarımızla haykırdık. Yürüyüş boyunca megofonlarla Türkiye'li emekçilere ve Fransızlara Cuntanın katliamları, işkenceleri ve niteliği anlatıldı.

Alana gelindiğinde Melike Demirağ'ın söylediği Halk türküleri binlerce Türkiye'li emekçilerinde katılımı ile hep bir ağızdan söylendi. Türkiye'li emekçilerin hep beraber söyledikleri marşlar ve Halk Türküleri diğer milliyetlerden emekçileride coşturdu. Alanda Türkiye'lilere ait olan sergilerde Faşist Cuntaya yönelik yayınların yanı sıra Türkiye'ye ait yemeklerde tanıtılıp satıldı. C.F.D.T. ve C.G.T. sendikalarının birliğini savunanlarla birlikte bir kez daha yürüyüşe geçildi. Üç saatten fazla süren yürüyüş boyunca yine Faşist Cuntaya karşı broşür ve bildiriler dağıtıldı. Fransızlara yönelik Cuntanın niteliğini açiklayan konuşmalar yapıldı.

Devrimci İşçi örgütlülüğünde Türkiyeli İşçiler Derneği, Türkiyeli Emekçi Kadınlar Komitesi, Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği 1 Mayıs'ta hep beraber yürüdük.

Lyon

Türkiyedeki faşist cuntanın 1 Mayıs işçi sınıfı bayramını tamamen yasaklaması üzerine biz Lyon ve yakın çevresindeki devrimci işçilerde 1 Mayısı daha güçlü kutlamak için çalışmalarımızı arttırdık.

Dayanışma içinde olduğumuz CFDT sendikası ile 1 Mayısa katılmaya karar verdik. 1 Mayısı güçlü bir anti-faşist eyleme dönüştürmek için Halkın Kurtuluşu ve Partizana çağrı yaptık. Çağrımız gerekli olumlu yankıyı bulmadı.

1 Mayıs günü yakın çevremizdeki Dev-Yol sempatizanları da Lyon'a geldiler. Eylem birliğinin geregini kavramış HK dan bazı arkadaşlarda yürüyüşe katıldılar. Uluslar arası, dayanışmayı vurgulayan, Faşist Cuntayı protesto eden Türkçe ve Fransızca sloganlar atıldı. Sloganlarımıza Latin Amerikalı devrimciler, Cezayirli, Faslı ve Fransız işçilerinin de katılmasıyla faşizme karşı uluslar arası dayanışmanın örnek direnci gösterildi. Devrimci andı içerek dağıldıktan sonra Türkiye devrimine karşı kaçınılmaz görevlerimizden biri olan "Anti Faşist Cephe" anlayışı çerçevesinde cuntaya karşı bir Direniş Komitesini hayata geçirmek için Partizan ve HK'ya bir kez daha çağrıda bulunduk. Amacımız bu komiteyi sürekli kılabilmek. Fransız demokrat kamuoyuna faşist cuntayı en etkili bir şekilde teşhir edebilmektir. Tüm engellemelere rağmen bu komitenin etkili bir şekilde çalışabilmesi için mücadelemizi sürdüreceğiz.

Lyon'dan Dev-Yol Sempatizanları

İnnsburck

Avusturya'nın İnnsburck kentinde Türkiyedeki askeri faşist diktatörlüğü kınayan toplantılar yapılıyor.
4 Nisan Cumartesi İnnsburck'a 60 km olan Kufstain kentinde faşist cuntayı içeren resim ve işkence belgeleri geniş kitle tarafından ilgi gördü. 1000 tane Almanca bildiri dağıtıldı, 125 imza toplandı. Serginin bitim saatinde 30 kişilik Türk faşistleri geldiler. Fiili saldırı yapamadılar. İleri geri konuşarak rahatsız etmeye çalıştılarsa da, başaramadılar.
18 Nisan Cumartesi İnnsburck kentine 20 km olan Zırıl kentinde aynı nitelikte sergi açıldı. Bildiri ve imza toplandı. Aynı günün akşamı Türkiyedeki direniş eylemleri ile ilgili iki filim gösterildi. Aramızda oluşturduğumuz koro devrimci türküler söyledi. Geceye uluslar arası Af örgütünden bir temsilci de katılmıştı. Yayınlardan verdik, sözlü olarak cuntayı anlattık.

Avusturya Dev-Yol sempatizanları

Kassel

1 Mayıs yürüyüşüne Kassel'de ilk kez Dev-Yol sempatizanları olarak toplu halde katıldık. 50 kişilik Dev-Yol sempatizanının katıldığı yürüyüşte, faşist cuntayı ve Alman askeri yardımlarını teşhir eden büyük boy resimlerin taşınması, büyük bir ilgi ile izlendi. Bol miktarda Almanca ve Türkçe yayınların satışı yapıldı.

Ayrıca 1 Mayıs akşamı Almanların düzenlediği 1 Mayısı kutlama toplantısına Dev-İşçi olarak katıldık. Türkiyedeki idamlar, tutuklamalar, işkenceler üzerine Almanlara geniş bilgi verildi. *Gecede açtığımız sergide ilgi* gördü.

Kassel Dev-Yol sempatizanları

Mainz

MAINZ' Dev. Yol sempatizanları olarak 1 Mayıs yürüyüşüne DGB ile birlikte katıldik. Faşist cuntayı teşhir edici sloganlar atarak, Türkiye hakkında informasyonlar dağıtarak disiplinli bir şekilde yürüdük. Yapılan saygı duruşundan sonra da dağıldık.

Aynı gün Alman ilericileri ile beraber yaptığımız gecede, Faşist cuntanın Türkiye halkları üzerindeki baskı ve zulumları, tekeller lehine alınan zamlarla, kitlenin açlığa itilmesi, buna karşılık sendikal hakların ortadan kaldırılmasını, gelişmeleri Türkçe ve Almanca olarak kitleye anlattık. Halk oyunları ve devrimci türkülerin söylenmesi ile gece sona erdirildi.

Hamburg - Kiel

Yurt dışında doğru devrimci mücadelenin yükselmesinden bu yana, cuntacı güçlerin telaş ve tehditlerinde belli bir noktaya ulaştı. Yurt dışında da bir 12 Eylül harakâtının gerektiğini, ilan eden Evren, özellikle Ağca olayını da kullanarak, ikide bir açıklamalar yapmakta ve "Yurtdışındaki teröristlerin" tehlikeleri konusunda uyarılarda bulunup, bunların etkisiz hale getirilmesi, yakalanıp Türkiye'ye gönderilmesini önermektedir. Bu noktada "Dev-İşçi" de daha önceden tespit edildiği üzere; Yurt dışındaki sivil faşistlerin devreye sokulması gündeme gelmektedir. Almanya'ya top, tüfek ve asker gönderilmeyeceğine göre, yurt dışında 12 Eylül metodu her halde sivil faşistleri, devrimci güçlere karşı kışkırtarak, onları terörize etmeyi, kitlelerden soyutlayıp, kamuoyu üzerindeki etkinliklerini kırmaya yöneliktir.
Bu doğrultuda Almanyada artan faşist saldırıların biri de Kiel de yaşandı. Kitlelerden kopuk bir avuç faşist Kiel'de izin verilmemesine rağmen gece tertiplemeye kalktılar. Gecenin yapılacağı (Gerhart-Hauptmann) okulunun önüne Türkiyeli ve Alman demokratlar protesto için toplanmışlardı. Geceyi yapamayacaklarını anlayınca çılgına döndüler. Kiel derneği başkanı "Komando Ahmet" lâkaplı faşist, hızla giden arabasını demokratların üzerine sürdü. 4 antifaşist yaralandı. Faşistin arabadan çıkartıldığı esnada ise arkadan zincirli, sopalı faşistlerin de *saldırısıyla, okulun önü meydan savaşına döndü.*

Hannover

Hannover şehrinde 1 Mayıs yürüyüşü, 10.000'in üzerinde kitlenin "Klagesmarkt" meydanında toplanması ile başladı.
Türkiyeli örgütlerden PKK, ATİF, HK, PD, nın da katıldığı yürüyüşte, 200 den fazla kişi ile en fazla dikkatleri üzerinde toplayan guruplardan biriydik.
Türk konsolosluğu önünde (HK) ve (ATİF) ile ortaklaşa hazırlanan konuşma, Türkçe ve Almanca olarak okunurken, 1 Mayıs düzenleme komitesinden bir gurup, konsolosluğa üzerinde "Askeri cuntanın terörünün kurbanları için" yazılı siyah bir çelenk astı. Cuntanın katliamlarının protesto edildiği, Alman yardımının kınandığı yürüyüş boyunca ciddi, disiplinli ve örnek bir eylem ortaya koyduk.
Yürüyüş sonunda tüm Türkiyeliler adına konuşma hakkı, bize verildi.
Konuşmayı yapan arkadaşımız, binlerce kişinin önünde, ülkemizdeki kanlı düzeni bir kez daha belgeleyerek, her anti-faşist ve demokratı Türkiye halkları ile dayanışmaya çağırdı. Konuşmamızın Almancasını yapan endüstri papazlar cemiyetinden bir Alman papazın konuşması sık sık "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganları ile kesildi.
Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!

Hannover Dev-Yol Sempatizanları

Basel de 6000 emekçinin katılımı ile 1 Mayıs geniş çapta kutlandı. 1 Mayıs işçi bayramını her sene olduğu gibi bu senede İsviçre Sendikalar Birliği organize etmişti.
Bizler Dev-Yol sempatizanları; daha önce bulunduğumuz bölgede H.Yolu, Partizan ve H.Kurtuluşu ile yaptığımız toplantı sonucu eylem birliği kararı aldık. Daha sonra yapılan toplantıda; 1 Mayıs komitesi oluşturmak, ortak bildiri ve ortak konuşma hazırlamak kararlaştırıldı.
26 Nisan da Basel ve Çevresi Türkiyeli işçiler Cemiyeti yönetim kurulu seçimlerini H. Yolu *kazanınca; eylem birliğinden vazgeçtiklerini,* cemiyet olarak ayrı katılmak istediklerini bildirdiler. Partizan, D.Yol sempatizanları ve eski cemiyetin yönetim kurulundaki demokrat arkadaşlarla ortak konuşma ve bildiri hazırlandı. isviçire Sendikalar Birliğinden konuşma izni alındı. Sendika her ülkeden ancak bir temsılcinin konuşa bileceğini, daha önce HY ve HK nun müracaat ettiklerini, Türkiyelilerin kendi aralarında anlaşmalarını söylediler.

Olumlu geçen 1 Mayıs yürüyüşünün ardından konuşma alanına geldiğimizde, H.Yolu'nun konuşma hakkının kendilerine verilmesi istekleri sendika tarafından reddedildi. İsviçre Aktien Jugend Zenturumda (AJZ) kendilerine konuşma hakkı verilmediği için kürsüyü dağıttılar. Sendikanın 1 Mayıs komitesi dağıldı. AJZ in deki İsviçreliler bizlere kendi mikrofonlarını verdiler. Oradan bulunan kitleye Almanca ve Türkçe, Türkiye'deki durumu açıkladık, ardındanda and içerek dağıldık.

Basel ve Çevresi Dervrimci Yol sempatizanları

Faşistler gereken dersi aldılar. Olay yerindeki polisler ise olayı seyrettiler. Ancak arabadan çıkartılan faşisti, silah zoruyla kitlenin elinden alabildiler. Arabanın sürülmesiyle bir polis memurunun yaralanmasından da olacak, olayın sonunda 15 kadar faşist tutukladılar. Olay televizyona ve basına Türkiyeli faşistlerin saldırısı olarak geçti.
Ertesi hafta *Kiel'de Türkiyeli ve Alman anti-faşistlerinden* oluşan yoğun bir kitle katılımıyla bir yürüyüş yapıldı. Faşist saldırganlar bir kere daha teşhir edildiler.

Bozulan ekonomi ortam enflasyon ve işsizlikle birlikte kitlelerin muhalefeti yabancı düşmanlığına yönlendirilmeye çalışılmaktadır. CDU gibi gerici partilerin yanında kitlelerdeki bu muhalefeti örgütlemeye yönelik çabalar, NPD de tehlikeli boyutlara ulaşmaktadır. Bir yandan yabancılara karşı imza kampanyası bütün Almanya çapında yayğınlaştırmaya çalışılırken öte yandan sık sık Alman faşistlerinin miting ve toplantıları gündeme gelmektedir. Bütün bunlarla baglantılı olarak Alman faşistleri geleneksel "Almanların buluşma günü" diye anılan 17 Haziranı bu yılda Hamburg'da kutlamaya karar aldılar. Uzun tartışmalardan sonra 16 gecesi faşistlerin miting yapmasına izin verildi. Ancak miting yeri, 2 saat evvelinden Alman ve Türkiyeli anti-faşistler tarafından işgal edildi. Faşistler, bunun üzerine dağılmak zorunda kaldılar. Miting yerinde toplanmış bulunan anti-faşistler eylemlerini bir yürüyüşle sona erdirdiler. Faşistlerin düşüncelerinin tersine "17 Haziran" *Hamburg'da* anti-faşist bir gösteriye dönüştü.

Braunschweig

"Alternatif Türkiye Yardımının", Mayıs ayı boyunca düzenlemeye çalıştığı, Türkiye halkları ile daynanışma gecesinin ilki, 16 Mayıs Cumartesi günü Braunschweig'ta yapıldı.
Derneğimizin de destekleyerek, ESG, ASTA, Endüstri Papazlar Cemiyeti, Türkiyeli Öğrenciler Birliği ile birlikte çağrı yaptığı halk gecesine 700 den fazla Türkiyeli katıldı.
Gece de, kilise işgalleri sırasında yapılan kamuoyu çalışmanın olumlu sonucu gereği, eskiye oranla Alman anti-faşistlerinin katılımında önemli bir artış göze çarpıyordu. Türkçe ve Almanca yapılan ve faşist cuntanın gerçek yüzünü sergileyen konuşmalar sonunda, gösterilen slaytlar, konuşmalarda anlatılan gerçekleri adeta belgeleyici nitelikteydi.
Programın 2. bölümü olan müzik kısmında ozan Fuat ve Ufuk arkadaşlar, söyledikleri direniş türküleriyle, bizleri direnen ve savaşan halkımızla bütünleştirdiler. Hamburg ve Braunschweig folkloru ilgi ile izlendi.
En son sahneye gelen Melike Demirağ, cuntayı gerçek kimliği ile ortaya koyan müzik ve konuşması ile tüm ilerici ve demoktarları içinde yaşanılan bu zor günlere elele, omuz omuza olmaya çağırdı.
Gecemiz bazı teknik eksikliklere rağmen olumlu idi.

Braunschweig Türkiyeli İşçiler Birliği

Hannover

Türkiye'ye gönderilecek askeri ve iktisadi yardımın *protestosu* amacıyla Almanya'nın diğer şehirlerinde de olduğu gibi Hannover'de de bir kilise işgali eylemi yapıldı. Alman parlementosunda yardım görüşmelerinin başlaması dolayısıyla Hannover Marktkirche 11. Mayıs 1981 günü yirmi Türkiyeli ve birkaç Alman'dan oluşan bir grupla işgal edildi.

Saat 10.30 da başlayan işgalle birlikte kilise içine ve dışına eylemin anlamını belirten pankartlar asıldı. Kilise yöneticilerinin ilk ihtarı *üzerine eylemin sonuçlandırılmasının mümkün* olmadığı kendilerine açıklandı. Bu kesin tavır karşısında kilise yöneticileri Martkirche'nin tüm kapılarını kilitleyerek bizlerin halkla olan ilişkilerimizi bloke etmek istediler. Fakat iki üç arkadaş bu ilişkinin kesilmesinin olanaksız olduğunu, dışarıda her an Hannover'in merkezinde sergi açabilecek bir grup olduğunu ve bu arkadaşların halkı durumdan haberdar edebilmek için bizden haber beklediklerini anlattılar. Dolayısıyla kilise dışında iki üç arkadaş ve kilise yöneticileri arasındaki görüşmeler devam etti. Diğer arkadaşlar kilise'de kilitli durumda bekletildiler.

Bu arada durumdan haberdar edilen basın mensupları kilise'ye gelerek bizlerle görüşmeler yaptılar. Basın mensuplarının fotoğraf çekmek istemeleri üzerine güvenlik tedbiri olarak tüm arkadaşlar maske giydiler. Saat 14.00 de kilise yönetiminin, ertesi gün büyük bir tartışma toplantısı düzenleyeceğine ve gerek basından ve gerek de kiliseden birtakım ileri*gelenleri davet edeceğini bildirmesi üzerine* eyleme son verdik. Yaklaşık 3,5 saat süren eylem sırasında ise Hannover'in merkezinde büyük bir Stand açılarak halk durumdan haberdar edildi.

Ertesi gün saat 17.00'de Kreuzkirche'nin konferans salonunda büyük bir tartışma toplantısı düzenlendi. 12. Mayıs 1981 günü olan bu toplantıya daha önceden davet edilen kilisenin Hannover ve Niedersachsen çapındaki temsilcileri, *Amnesty International*, Hannoversche *Allgemeine ve Die Tageszeitung gibi gazetelerden* basın mensupları ve kalabalık bir dinleyici grubu katıldı.

Tartışma iki bölümde yapıldı. Birinci bölümde eylemin amacını belirleyen uzun bir yazı okunarak dinleyicilerle karşılıklı soru-cevap şeklinde sürdürüldü. İkinci bölümde ise bilhassa kilise mensupları bu konunun protestosu için neyi yapıp neyi yapamayacaklarını tartıştılar. Yani şu tartışmanın amacı kilisenin bizlere ne kadar yardımda bulunup bulunamayacaklarının belirlenmesiydi. Bu tartışmanın sonucunda ise kilise ileri gelenleri ve bizler arasında periyodik toplantılar düzenlenerek herkesin imzasının altında bulunduğu bir protesto protokolünün hazırlanmasına karar verildi. Ayrıca Hannover birimindeki parlementerlerin de katılacağı bir toplantı düzenlenmesine ve Gerhard Schröder gibi milletvekillerine bu protestonun bildirilmesi ve kendilerinin bu konudaki görüşlerinin alınmasına da karar verildi. Son olarak da yerel birimlerdeki kiliselerin, yabancıların Alman toplumu ile kaynaşabilmesi için birtakım çalışmaları yapması öngörüldü. Bunun ilk örneğini Wettbergen kilisesi verdi. Papazlar Alman yurttaşlarla yabancıları kiliseye davet ederek bir yabancılar günü düzenlediler. Sonuç olarak halen kilise mensuplarıyla bu konudaki görüşmeler sürdürülmektedir.

Tüm hafta boyunca ise sergiler açılarak Alman askeri ve iktisadi yardımı protesto edildi. Ayrıca bu haftaya rastlayan Papa'nın öldürülme teşebbüsü yerilerek faşistler ve faşist ideoloji bir defa daha teşhir edildi.

Stuttgart

Stuttgart'ın en merkezi kilisesinde basın toplantısı yapıldı. Sabah 8.00 de kadın ve çocuklarında katıldığı 45 kişilik bir gurup kiliseye girdik.

Bir kısım arkadaşlar yapılan görev bölümü gereği kilise önünde bildiri dağıtıp, flama ve Stand açtılar. Gerekli adreslere tek tek telefon ederek ve basın toplantısı çağrı mektuplarını bizzat elden şehrin dört bir yanındaki adreslere ileterek basın mensuplarının saat 15.00 te kilisede olmalarını sağladık. Basından ve yayından gelen kişilere eylemimiz hakkında gerekli bilgileri verdik. Amacımız gerçekleştiği için saat 17.00 eylemimizi sona erdirdik. Daha sonra derneğimize giderek durum değerlendirmesi yaptık. Ve gelecek günlerde demokrat ve ilerici, kişi ve kuruluşlarla daha geniş bir kontakt gerektiği sonucuna vardık. Propaganda çalışmalarımız halen devam etmektedir.

Fribourg

Burası İsviçire'nin Fribourg kantonu. Türkiyeli emekçilerin yoğun olduğu bir yer. Devrimcilerin 4 ay kadar önce başlattıkları örgütlenme çalışmaları kitle tarafından büyük destek ve yardım görünce bir dernek kurma zorunluluğu gündeme geldi. 31 Ocak 1981 tarihinde Türkiyeli İşçiler ve Öğrenciler Derneği ve Lokali fiilen hizmete girdi. Bir yandan kitlenin ekonomik demokratik istemlerine yönelik çalışmalar sürerken diğer yandan devrimci mücadeleyi örgütleme çalışmalarımızı sürdürdük. Üç ay gibi kısa bir süre de derneğimiz tüm İsviçire de tanındı ve diğer kantonlardaki devrimcilerle, isviçireli ilerici örgütlerden ve partilerden değerli destek ve yardımlar aldık.

Ortak çalışma ilişkileri geliştirme önerileri devam ediyor. Bir süre sonra devrimci hareketin merkezileşmesi yolunda önemli başarılar kazanacağımızı umuyoruz. Bu arada bir çok zorluklarla ve engellemelerle karşılaştığımız da bir gerçektir. Rekabetçilik ve gurupçuluk anlayışını terk edemeyen bazı sol siyasetlerin, özellikle Partizan'lı kişilerin haksız suçlama ve iftiraları, Aydınlıkçıların ve faşistlerin yalanları, demogojileri devrimciler tarafından boşa çıkarıldı. Bulunduğumuz yerde bir kaç faşistin önderlik ettiği bir başka dernek resmen var olmakla birlikte, çıkar temelleri üzerine kurulduğu için 6 aydır faaliyete geçememiştir. Bu derneğin kongresi 26 Nisan 1981 günü bir restorantda yapıldı. Bu kongre için orada toplanan kişilere faşist demogojilerle askeri cuntayı övmek, ilerici, devrimcileri karalamak amacıyla Zürih'ten bir din görevlisi getirildi. Avni Şahin adındaki bu faşist yaptığı konuşmada generaller cuntasının uşaklığını yaparak devrimcileri vatan haini ve bölücü olarak göstermeye çalışmış, din ve mezhep ayrılığı yapmıştır. Konuşmasının bir bölümünde "Türkiye'de 13 milyon Türk-Müslüman vardır, diğerleri bizden değildir" demesi üzerine, iyi niyetli ve demokrat bir büyüğümüzle birlikte, bizzat söz konusu derneğin üyeleri müdahele ve itiraz ediyorlar.

Zor durumda kalan din hocası hemen oradan uzaklaşıyor.Toplantı dağıldığı sırada din görevlisini toplantıya getiren ve eşi yönetim kurulu üyesi olan Ahmet Yılmaz adlı faşist (Diğer adı Atlet Ahmet) derneğimizin denetleme kurulu başkanına sustalı bıçakla saldırarak gözünden yaraladı. Bu durum üzerine derhal olay yerine gelen devrimciler faşist cunta uşaklarına unutamayacakları bir ders verdiler. Bazı faşistler hastanelik olurken, bazıları kurtuluşu kaçmakta buldular. Yaptıklarına bin pişman oldukları gibi bürokratik yollardan da hesap verecekler. Olay sonrası tüm devrimciler diğer kantonlardan gelerek, telefon ederek devrimcilerin yanında olduklarını belirttiler.

Fribourg Türkiyeli İşçiler ve Öğrenciler Derneği

Paris

14 Mayıs Perşembe Türkiyenin Avrupa Konse'yi'nden atılıp atılmıyacağının belirleneceği gün sabahın erken saatlerinde 100 e yakın emekçi pankartlarımızı açarak Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nden atılmasını ve Faşist Cunta yı yeren sloganlar ve bildirilerle emekçi halkımızın içinde bulunduğu durumu anlattık. Megafonlarla saatlerce konuşmalar yapıldı. Avrupa Konseyi binasına girenlerle ilişkiye geçilip Türkiye deki işkence ve katliamlar anlatıldı. Bu hareketimiz Faşist Cuntanın temsilcilerinin büyük tepkisini diğer lerinin sempatisini topladı.

Strasbourg daki arkadaşların Konsey deki milletvekilleri ile ilişkiye geçmesi sonucu bir heyet Konsey binasına çağrıldı. Heyete Türkiye yi temsil edenlerin, konseydeki görev sürelerinin uzatılmadığını ve Türkiye'nin Ağustos ayına kadar askıya alındığını, Ağustos ayında durumunun yeniden gözden geçirileceği haberini verdiler.

Sabahın erken saatlerinden akşam 17 ye kadar Konsey binasının önünde yapılan eylem Strasbourga'da düzenlenen bir yürüyüşle son buldu.

H.K. nin Strasbourg'a gelmemesine ve Özgürlük-Yolu denilen siyasetin Konseyin önündeki olumsuz tavrına rağmen, Komitenin ikinci önemli eylemide heyecanlı ve görkemli olmuştur.

Devrimci Yol Sempatizanları
Paris

Berlin

24.4.1981 tarihinde Faşist Generallerin emri ile konsolosluklar, MHP li sivil faşistler, exportcuların ortak çabası, Tercüman gazetesinin borazanlığı ile Almanya çapında merkezi bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş 1000 kadar devrimci ve demokrat tarafından engellenmek istendi. Faşist yürüyüş komitesinin ve Alman polisinin saldırısı neticesinde onlarca anti-faşist yaralanmış pek çok kişide tutuklanmıştır.Tutuklu bulunan iki arkadaşımız Türkiye'ye gönderilmek istenmektedir.

Bu olayların ardından Berlin genelinde tüm anti-faşistlere ortak eylem birliği çağrısında bulunduk. Yapılan toplantıda; halâ gurub çıkarlarının, faşizme karşı ortak mücadelenin önünde tutulduğu bir kere daha kanıtlandı. HK eylem birliğine katılmazken; PKK, Kurtuluş ve Ala Rızgari ayrı bir komite oluşturmak gibi ayrılıkçı bir tutumda israr ettiler.

17 Mayıs 1981 de yapılan yürüyüşe yaklaşık olarak 3500 Alman ve Türkiyeli anti-faşist demokrat ve devrimci katıldı.

Devrimci Yol, Altarnative Liste ve diğer siyasetler bir gurup, kurulan ikinci komitede ayrı bir gurup oluşturdu. Cuntayı teşhir eden sloganların ortak atıldığı yürüyüş disiplinli ve coşkulu bir hava içinde geçti.

Yürüyüşün sonunda konsolosluk önünde toplanılarak Almanca ve Türkçe konuşmalarla faşist cuntanın niteliği anlatıldı. Konuşmalar esnasında şiddetli yağmur yağmasına rağmen kitle dağılmamış, yürüyüş sırasında da Almanların belirgin bir sempati gösterdikleri izlenmiştir.

Berlin Türkiyeli İşçiler Birliği

Hamburg

Açlık grevlerinden sonra, yurt dışında Cunta'ya karşı yükselen muhalefet güçlenerek ve daha bir anlam kazanarak sürüyor. Açlık grevlerinin, bir eylemler dizisinin başı olduğunu biliyorduk. İkinci önemli basamak olan Frankfurt yürüyüşüne 250 kişiyle katıldık. Açlık grevlerinin yorgunluğu, arkadaşlarımız üzerinde bıraktığı etki adeta unutulmuştu. Tüm bölgelerden gelen yoldaşlarımızla Frankfurt'taki görkemli yürüyüşte, omuz omuza binlerce kişi bir vucut olduk.

Alman Parlamentosunda "Türkiye yardımı" ve Avrupa Parlamentosunda "Türkiye'nin Parlamentoda kalıp kalmaması" meselelerinin görüşülmesi arefesinde Almanya'nın 15 şehrinde kiliseler işgal edildi. Hamburg'da da "Friedenskirche" işgal edildi. Tüm 15 şehir bir arada ele alındığında başarılı bir eylemdi. Ancak Açlık Grevlerindeki ziyaretçilerin çokluğunu, gelen mektup ve telgrafların duvarlara bile sığmadığını bilen arkadaşlar, aynı ilgiyi bulamayınca önce hayal kırıklığına uğradılar. Gazetelerde ve radyoda eylem ilgi bulunca moral yükseldi ve eylem üzerinde tartışmalardan sonra aynı ilgiyi beklemenin yanlış olduğu kavrandı.

1 Mayıs'da dağıtımına başladığımız "türkei-information" satışını 1,5 ayda 2000 adetle en üst düzeyine ulaştırdık.

Hem Almanca gazetemizin satımıyla hem düzenlediğimiz bir yığın, almanlara yönelik gecelerimizle "Türkiye"yi tüm Mayıs-Haziran boyunca Hamburg'da güncel halde tuttuk. Ayrıca üç hafta boyunca Hamburg'un dört bir köşesinde "Türkiye-Komitesinin" öncülüğünde Türkiye haftaları yaptık. Bu haftalar boyunca Yılmaz Güney'in dört filmi her yerde oynatıldı. Bir karikatür sergisi ve bir Türkiye'yi tüm yönleriyle tanıtan oldukça yetkin bir resim ve yazı sergisi bu üç hafta boyunca sergilendi. Özellikle Devrimci İşçi gazetemizde daha önce dikkat çekilen, Faşistlerin saldırılarının yeniden Cuntanın ve Alman egemen güçlerinin istekleri doğrultusunda artacağı konusu en geniş biçimde işlendi. Bu konudaki tavrımızı önümüzdeki dönemde de yine en geniş biçimde Alman kamuoyuna duyurmamız gerekiyor.

"Alternative Türkei Hilfe"nin Fuat Saka, Melike Demirağ ve Ufuk Adalıyla düzenlediği gece Hamburg'da bizim aktif desteğimizle gerçekleşti. Geceye yaklaşık 1300 kişi katıldı. Disiplini ve kitlenin adeta tek yürek halinde katılımıyla gece çok başarılı ve anlamlı geçti.

Bu arada derneğimiz Rostocker strasedeki yeni yerine taşındı ve Türkiyeli - Alman dayanışma derneği haline getirildi. Bu Almanya'daki çalışma anlayışımızın somut bir ifadesi idi. Almanya'daki antifaşist mücadele ancak almanların en geniş katılımıyla başarıya ulaşacaktır.

SPD BÜROSU İŞGALİ AACHEN

Aachen

12 Mayıs 1981 Salı günü, Avrupa parlementosu milletvekillerinden SPD'li Dieter Schinzel'in Aachen'deki bürosu işgal edildi. Batı Almanya'nın Türkiye'ye yaptığı askeri ve ekonomik yardımları protesto etmek amacıyla yapılan işgale 20 kadar Alman ve Türkiyeli devrimci katıldı. Büronun içine ve dışına Cuntanın baskılarını gösteren resimler, Almanya'nın yardımını protesto eden yazılar asıldı. Eylemin niteliği ve amacı, sendikalalara, değişik kuruluşlara ve yöresel basına duyuruldu. (Aachener Volkszeitung, Aachener Nachrichten, Klenkes) İşgal ve talebler bildiriler dağıtılarak kamuoyuna duyuruldu.

Aachen şehir meclisi üyesi, Hidegarde Lisse, kendisi ve Dieter Schinzel adına basın açıklamasında bulundu.

- Bu aksiyonu desteklediklerini, dün olduğu gibi bugünde faşist cuntaya giden, askeri ve ekonomik yardıma karşı olduklarını belirtti. -

Daha sonra basın mensublarının yanında Bonn'daki SPD'li parlementerlere telefon edilerek, büronun işgali ve anti-faşistlerin talebleri duyuruldu. Konuşulan kişiler arasında Willy Brandt ve Herbert Wehner'in basın sözcüleriyle, Türkiye'ye giden komisyon üyelerinden SPD'li Karsten Voigt'da bulunuyordu. Voigt, Aachen SPD bürosunu işgal eden anti-faşistlerden oluşan bir heyeti 19 Mayıs Salı günü Bonn'a davet etti.

Gayet başarılı ve olumlu bir hava içinde başlayıp, devam eden eylem saat 17.00 de sona erdirildi.

Ertesi gün basında işgale geniş yer verildi.

- ülkelerindeki fasizme karşı aksiyon
- Anti-faşistler Alman hükümetinin Türkiye'ye yardımını protesto ediyor vb. Başlıklar altında işgal olayı, işgalin alışılmışların dışında sakin geçmesi, aynı zaman'da Almanya'nın diğer şehirlerinde, aynı amaçla kiliseler işgal edildiği anlatılıyor.

İşgalcilerden oluşan bir Komite 19. Mayıs 1981 gününde Voigt ile görüşmeye gitmiştir.

Karsten Voigt ile yapılan görüşmenin kısa özeti şöyledir:

Soru: Mayıs ayı İG-Metall dergisinde çıkan açıklamanız ile, Türkiyeden döndükten sonra basına yaptığınız açıklama arasında bir çelişki görüyoruz, çünkü İG-Metall'de Türkiyede halen aşırı işkence yapıldığını söylüyorsunuz.

Voigt: Ben bu konuda bir çelişki göremiyorum, şöyleki, Türkiyede işkence yok diye bir açıklamada bulunmamıştım. Türkiyede sadece "Sistematik işkence" yoktur. Sistematik işkence devletin tüm organları tarafından denetlenen işkencedir. Ayrıca yetkili Türk makamlarıyla yaptığımız konuşmalarda, kendilerininde işgenceye karşı olduklarını ve işgencecilere karşı önlem alacaklarını belirttiler.

Soru: Batı Almanya Türkiyeye yapacağı askeri ve ekonomik yardıma ilişkin görüşleriniz nelerdir?

Voigt: Türkiyeye yapılacak yardım önerisi Parlamentodan kesinlikle geçecektir. Bu sadece Partiler-arası uzlaşmalara ve taleplere bağlıdır.

Soru: Avrupa Parlamentosunun son kararı hakkında görüşlerininz nelerdir?

Voigt: Türkiyeli Parlamenterler dıştalanmış durumda, buna karşın Türkiye Parlamentoda kalmıştır. Bu bana göre çok çelişkili bir olgu.

Soru: Türkiyeye yapılan yardımlar size göre oldukça iyi niyetli görünüyor. Ançak, gerçek bu değil, yardımlar askeri ve teknik alana yatırılıyor. Faşist kuvvetlerin işgal güçleri doğrultusunda kullanılıyor. Bize göre asıl neden ulusal egoizmdir.

Voigt: Ben Türkiye'nin kısa zamanda demokrasiye dönüş yapacağına inanmıyorum. Ama Türkiye NATO'nun güvenliği açısından, stratejik konumu gereği çok önemli. Yardımların yapılması bu açıdan gereklidir. NATO özgürlük ve demokrasi birliğidir, ve içinde bulunan her ülkenin bu ilkeleri yerine getirmesi zorunludur. Ama Türkiyeden şu anda bu istemde bulunmak erken.

Soru: Delegasyona, Türkiyeye gitmeden önce, açlık grevi komitesince bazı isim ve adresler verilmiştir. Bu adresler arasında Mamak Askeri Cezaevide bulunmaktadır. Delegasyon bu Cezaevine gitmemiştir.

Voigt: Biz Türkiyeye gittiğimizde Mamak Cezaevine görmek istediğimizi yetkili kişilere belirttik. Ancak, bizi yarı-açık cezaevine götürdüler. Çıktığımızda bizi "siz Mamak Cezaevine gitmek istemiştiniz, ama artık vaktiniz kalmadı" diye karşıladılar. Bu bir oyunmu, yoksa, gerçekten zaman darlığına mı bağlı bilemiyorum.

Soru: Son aylardaki Türkiyedeki vatandaşlıktan çıkarma işlemlerine ne diyorsunuz?

Voigt: Yanıt vermedi......

Soru: Almanya'dan Türkiyeye giden delegasyona cunta tarafından aranan kişilerin listesi verilmiştir. Bu liste karşılığında cunta sizden ne istedi?

Voigt: Komuşmalarımızda, Almanyadaki aranan aşırı sağ ve sol taraftarları hakkında araştırma yapılacağını, ancak bu kişilerin Alman yasalarına göre suç işledikleri belirlenirse, yurt-dışı edileceklerini belirttik.

Soru: Frankfurt'taki çatışmalar hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

Voigt: Yanıt vermedi.....

İMPRESSUM

Devrimci İşçi
V.i.S.d.P.: S. Akhan
Rostocker Str. 4, 2 Hamburg 1

Erscheinungsdatum: 23. 6. 1981
Auflage: 12.500

Hedefler, Araçlar ve Çıkmazlar Netleşiyor

Cunta 9 ayını doldurdu. İlk ayların karmaşası içinde el yordamıyla görülebilen, söylenebilen özelliklerin bir çoğu bu gün daha net bir şekilde görülebilir ve söylenebilir. Son 1 – 2 ayın somut politik ve ekonomik gelişmelerini sayarken netleşen bazı olgulara dikkati çekmek yararlı olacaktır. Cunta iktidara gelirken elinde şüphesiz bir programı vardı. Bu programın temel unsurları son 5 - 6 yılın açık ve keskin sınıf mücadelesi süreci içinde oluştu. Ekonomik bölümün uygulamaları 24 Ocak 1980 kararlarıyla başlatıldı. Cunta iktidara el koymadan önce bu programı ana hatları ile netleştirmiş olmalı, iktidara el koymasından sonra 24 Ocak kararlarını aynen benimseyip yeni tedbirlerle onu pekiştirip geliştirdi. Asıl önemlisi programın politik - diplomatik yanını harekete geçirdi. 12 Eylül'den sonra böyle bir bütünlük içinde uygulamaya giren program şimdiye kadar ciddi bir engelle karşılaşmadı.

Kısaca özetlersek 12 Eylül darbesi politik planda T.C. devlet yapısı içinde tekelci sermayenin tek başına iktidarını sürdürmesini sağlayacak kurumsal değişiklikler hedefliyordu. Bunun için solu bütünüyle ezmek yok etmek, sağ kesimede yeni bir biçim vermek başlıca amacı idi. Bu gün adım adım uyguladığı budur. Dış politikada ise NATO'nun Orta Doğu da taktik amaçlarla da kullanılabilecek bir aracı haline gelmek, Orta Doğu'da emperyalizmin jandarmalığını yapmak. Bu daha karmaşık bir süreç ve bu alandaki gelişmeler daha yavaş ileriyor.

Ekonomik planda tekelleşmeyi hızlandırma sömürüyü, disipline etme, derinlerştirme, ekonominin (özellikle sanayinin) yapı değiştirmesi küçültülmesi başlıca hedeflerdi.

Hiç bir meşruiyete dayanma ihtiyacı duymaksızın politik uygulamalarını sürdüren cunta bu alanda açık fiziki zorla hareket ediyor. Kendi halkına karşı zorbalığı sürdürürken, dış ilişkilerde borç para bulmak için kapı kapı dolaşan başbakan yardımcısı dilenme ve yalvarmayı diplomatik bir yöntem haline getiriyor.Ekonomide esas yöntem ise büyük balığın küçük balığı yutması olayı ceryan ediyor. Devlet politikası büyük işletmelerin küçük işletmeleri yutarak dahada büyümesini destekliyor. Son aylarda bu doğrultudaki politika tekel dışı kesimleri feryat ettirecek kadar derinleşti.

Politik baskı ve terör özgürlük ve demokrasi istemlerini kamçılarken ekonomik sömürünün derinleşmesi, iflasların yaygınlaşması işsizliğin ulusal bir felaket boyutuna varması temelde bütün toplumsal süreçlerin belirleyicisi olan sınıf mücadelesine önemli bir ivme kazandıracaktır.

Cuntanın günlük politikalarının çıkmazları yanısıra temeldeki asıl çıkmaz budur. Bu olgu önümüzdeki dönemde burjuvazinin uzlaşıcı politikasını omuzlamak için canlanmaya çalışan sosyal demokrasinin de çıkmazıdır.

Kitlelerin böylesine yoğun bir baskı ve sömürü altında inlediği bir ortam şu anda ne kadar sakin görünürse yada gösterilmeye çalışılsada - köklü siyasal sosyal dönüşümleride bağrında filizlendiren pasifist siyasal akımların yaşam şartlarının kalmadığı bir ortam oluşturur.

Ülkemizde ekonomik sosyal siyasal yapılanmaların, kurumların zayıflıkları ve istikrarsızlıkları nedeniyle bir birlerine karşı duyarlılıkları fazladır. Bu nedenle daha açık izlenebilen ekonomik gelişmeler bu ölçüde açık izlenemeyen politik sosyal gelişmelerin ciddi ip uçlarını verebilir.

EKONOMİK DURUM

Ekonominin genel tablosu konusunda tabii ilk önce T. Özalın söylediklerine bakmalıyız. MESS partronlarının sözcülüğünden ekonominin çarı haline gelen bu kişi şu anda ekonomik tabloyu bir hayli iyimser yorumluyor, "üretim arttı" "fiatlar düştü, düşüyor" "enflasyon hızı düştü" "işsizlik ..." bu konuyu hep es geçiyor. "döviz gelirleri arttı" "ihracat artıyor..." "krediler... bulduk... buluyoruz" kısaca "işler tıkırında da gidiyor" diyor Özal. Öte yandan ekonomiyi resmi devlet organlarından daha sıkı bir tarzda denetlediği her raporunda belli olan İMF T. Özal'dan biraz farklı düşünüyor. 15 Nisan 1981 tarihli İMF raporu Türkiye ekonomisi üstüne şunları söylüyor: İç üretim yavaşlamış durumda, uluslar arası standartlarda enflasyon hala çok yüksek düzeyde ve döviz sıkıntısı sürmektedir... İşsizlik kaygı verici yüksekliğini korumaktadır... Fiat endexleri yetersiz olduğundan gerçek enflasyon haddi belirsizdir" (örneğin: 1980 enflasyon oranının D.P.T % 80, Ticaret Bakanlığı % 107, resmi hükümet programı % 108, Bazı sanayii odaları % 120 olarak veriyor. (Dev.İşçi) ve devam ediyor İMF raporu "örneğin endexlerin bazında kira dahil olmadığı halde kiraların çok arttığı bilinmektedir... Son aylarda görülen fiat artışlarındaki düşme eğilimi aynı oranda devam edeceğe benzemiyor." Rapora göre bulunan dış krediler yetersiz durumda. Ekonominin 1981 de asgari 2 milyar dolar dış krediye daha ihtiyacı var.

Turgut Özalda bu konuyu bir özel sohbette ağzından kaçırdı. Gerçek kredi ihtiyacı 3 milyar değil 5 - 6 milyar dolarlık "hibe" şeklinde yada çok düşük faizle "güzel kredi" idi.

Anlaşılabileceği gibi İMF raporunun çizdiği tablo Özalın çizdiğinden hayli farklı, rapor sadece büyüme hızı konusunda T. Özalla aynı rakam veriyor. 1980 de büyüme hızını % 1 olarak belirliyor. Ama raporun yayınlanmasından 1 hafta sonra D.İ.E.'nin açıkladığı rakamlar bu noktayıda çürütüyor. D.İ.E.' ye göre ekonomi 1980'de %0,7 (-) oranında küçüldü. 1981 yılına girerken "enflasyon düşürme" "denk bütçe uygulaması" adına ekonomiyi yarı felçli bir duruma getiren cuntanın ekonomik küçülmeyi durdurması beklenemez. Beklenemez çünkü dış krediler artacağına azalmıştır ve gerekli olanın ancak yarısı kadar bulunabilmiştir. Şu anda sanayii % 50- 55 kapasite ile çalışmaktadır ve bir çok işletme zararına çalışmaktadır. Bu durum işletmelerin bünyesini zayıflatmakta vergi gelirlerini azaltmaktadır. Yatırımlar başta devlet yatırımları olmak üzere durmuştur. Türkiyenin tarımsal üretimini 2 katına çıkaracağı iddia edilen Urfa tüneli (aşağı fırat projesi). İstanbul, Ankara arasını yarı yarıya kısaltan çift hatlı demir yolu projesi milyarlarca liralık harcamalar yapılmış olmasına rağmen durdurulmuştur. *Özel sektör yatırımları da pek* farklı bir durumda değil. Ama bu alanda daha önemli bir gelişme söz konusu; daha doğurusu iki gelişme birincisi başta bankalar olmak üzere büyük holdingler tekelci işletmeler astronomik karlar elde ediyor. Hele bankalar 1980 de "altın yıllarını" yaşadılar.

İş bankası 1980 de 2.800.000.000 TL kar etti. Bu rakam 1979 karının 3 katı. Bir çok tekelci işletme karlarını 10 haneli rakamlarla ifade ediyor. İkinci gelişme küçük işletmelerle ilgili daha 1980'in ilk 6 ayında toplam sermayesi 250 milyon lira olan 515 tane küçük *şirket iflas etmişti. 1981'in ilk yarısı* dolmadan D.P.T. rakamları sadece İstanbulda 40.000 tane Müeahhidin iflas ettiğini gösteriyor (1). Şimdiden belli-dirki 1981 yılıda büyüklerin "altın yılı" küçüklerin "iflas yılı" olacak. Küçük ve orta sanayiciler 12 Şubat 1981 de Eskişehir Sanayi odasının tertiplediği seminer ve açık oturumda "24 Ocak kararlarının doğrudan doğruya orta küçük sanayi ile küçük çiftçi ve tüm emekçilere karşıt olduğu" görüşünde birleşiyorlar.(2) Küçük patronların ..Tüm emekçilerici cuntanın temel ekonomik politikasına karşı "savunma" ya giriştiği bir ortamda TÜRK-İŞ ne yapıyor? TÜRK-İŞ 40 milyon üyeli Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonuna (A.S.K.) üyelik için baş vuruyor. Baş vuru reddediliyor. A.S.K. temsilcileri tutuklu DISK yöneticileri ile görüşmek istiyorlar TÜRK-İş başkanı İ. Denizcier "bu konuda TÜRK-İŞ in yardımcı olamayacağını ve A.S.K.'ın neden sadece tutuklu DISK yöneticileri ile ilgilendiğini kavrayamadığını" söylüyor.(3)

CUNTANIN TEMEL POLİTİKALARINDAN BİRİ: TÜKETİM KISINTISI

Yeni asgari ücretler 10 bin lira olarak belirlenip 1 Mayısta yürürlüğe girdi. Yapılan bir hesaba göre 1979 1 Mayısında yürürlüğe giren eski asgari ücret 5.400 lira ile o tarihte 694 kg ekmek alınabiliyordu. Yeni asgari ücretle ise bugün ancak 333 kg ekmek alınabiliyor. (yarıdan daha az) 694 kg ekmeğin 1981 Mayıs fiatı 20.700 TL. Asgari ücret ülkemizde milyonlarca işçi ve memur ailesinin geliri olduğu gibi daha pek çok şeyin ölçüsüdür. Çıraklarıı, tarım işçilerinin pek çok serbest meslek erbabının gelirleri asgari ücretten etkilenerek belirlenir. Arkasından pek çok zorunlu tüketim maddesi önemli zamlar gördü. Şeker % 8, benzin % 13, süt % 5 - 20, elektrik % 47, sigaralar % 40 - 100, alkollü içkiler % 60 - 75, tuz % 400, hastahane bakım ücretleri % 1000. Daha sayamadığımız otobüs ücretleri v.s. gibi bir çok mal ve hizmete yoğun zamlar yapıldı. Gazeteler aspirin, gripin, margarin ve ekmek tüketimin yarı yarıya düştüğünü yazıyorlar. Montaj Sanayiinin ürünleri de satılmıyor. Araba, elektrikli ev araçları v.s. Yukarda da *belirttik, milyonlarca aile asgari ücret* civarında gelire sahiptir ve asgari ücretin % 30 dan fazlası kesintiye uğrar. 6500 - 7000 TL civarında bir net ücretle yaşamak zorunda olan aileler en temel ihtiyaçlardan bile kısıntı yapmak zorunda kalıyorlar.

Cuntanın temel politikalarından biri olan tüketim kısıntısı devam edecektir. İki nedenle; birincisi döviz ihtiyacı nedeniyle ihracatı arttırmak zorundadırlar. Bunun için dış piyasada satılabilecek malları içte zamlarla, vergilerle tüketimini azaltmak ve artan kısmında dışa ihraç etmek gerekiyor.

Daha önemlisi içte üretim artmıyor. Sanayi üretiminin hali belli, özellikle emperyalist etkilenmeyle İMF, Dünya Bankası v.b. kuruluşlar Türkiyedeki sinai gelişmeyi engellemeye sinai yapıyı törpülemeye ve tarıma yöneltmeye çalışıyorlar. Onlara göre Türkiye Orta Doğunun "bakkalı, kasabı, manavı" olmalı. Ama tarımda da işler pek iyi gitmiyor. Traktör, gübre, ilaç, yem, fiatları ve kredi faizleri olağanüstü yükselirse, tarımsal üretim nasıl artabilir. 1980 de başta Buğday üretimi (1.500.00 ton) ve şeker pancarı (2.034.000 ton) geriledi. Diğer tarım ürünleri de önemli ölçüde geriledi. Bazı tarım girdilerine yapılan sübvensiyon (yardım) ve bazı tarım ürünlerinde yapılan destekleme alımlarına da bir müddet sonra son verileceği T.Özal tarafından açıklandı. Esasen çağdaş tarım üretim sinai üretimine bağımlıdır. Sınai, olumlu müdahale yapılmazsa tarımsal üretim artmaz.

İNŞAAT SEKTÖRÜ ÇÖKÜYOR

Nisan ortasında İstanbul sanai odası meclisi başkanı İ. Bodur bir açıklama yaparak "çok acele ve çok etkili tedbirler alın-

"mazsa inşaat sektörü batar" dedi. Bu çok önemli bir uyarı gerçekten eskiden % 15 faizli kredi ile çalışan küçük işletmelerin egemen olduğu inşaat sektörü şimdi % 70 faizli kredi ile çalışabiliyor. Kredi fiatında bu 6 katlık artış inşaat maliyetlerini önemli ölçüde arttırmıştır. Eskiden emekli ikramiyesi ile bir daire satın alan memur, işçi emeklileri şimdi gecekondu satın almayı "tercih" ediyorlar. Üstelik faiz oranlarının yüksekliği nedeniyle tasarrufların önemli bölümü emlaka değil banka, banker kuruluşlarına yönelmiş durumda ve İstanbul Sanayi odası boşuna telaşlanmıyor. Sadece İstanbulda 40.000 inşaat mütahidinin iflas ettiğini belirtmiştik. İflaslar ve inşaatların durması (sadece Özel sektörde değil devlet sektöründe de inşaat işleri ile ilgili ödenekler 1981 bütçesinde ya kaldırıldı yada kısıntı yapıldı). İnşaat sektörü ile doğrudan yada dolaylı ilgili 16 Sanayi kolundaki toplam 40 sanayi kolu vardır. İnşaat sektörü ile ilgili kolları -toplam sanayinin % 40'ını oluşturur - yıkıma süreklemektedir.

Bu durum karşısında hükümetin ortaya koyduğu eğilimler cuntanın temel ekonomik politikasını vurguluyor. Toplu konut ,1000 den fazla konut yapan firmalar desteklemek, herşey büyük işletmeler için, her şey tekeller için. Sadece inşaat sektöründe değil, diğer sektörler içinde geçerli bu ilke. Piyasadaki para - kredi sıkıntısına karşı selektif kredi uygulamasına gidiliyor. Yani krediler faizini ödeyen herkese değil; bilinen ilkeler doğrultusunda hükümetçe seçilmiş firmalara (tekellere, holdinglere) tahsis edilecek.

İŞSİZLİK ULUSAL BİR FELAKET HALİNİ ALDI

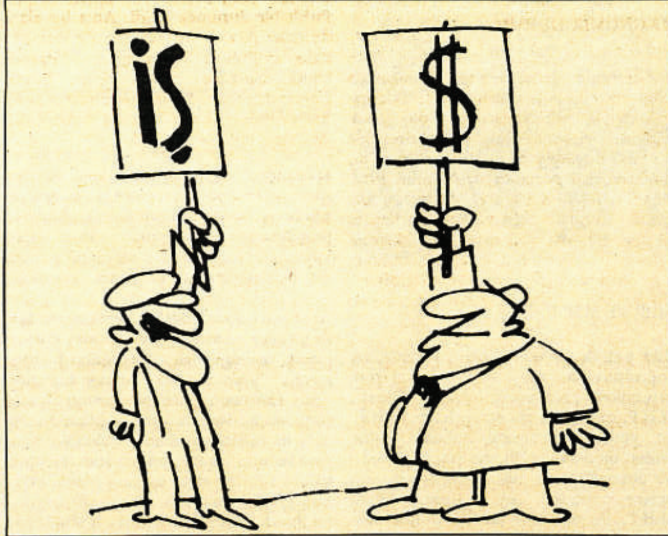
Ekmek, margarin, aspirin, gripin gibi tüketim maddelerin tüketimlerinin yarı yarıya düşmesi sadece fiat artışları ve ücret politikası ile izah edilemez. İşçi, ücreti ne kadar düşük olursa olsun, ihtiyacı olan ekmeği almak zorundadır. İhtiyacı olan ekmeği alamayan insanın parasız yani işsiz olması gerekir. Yukarda belirttiğimiz inşaat sektöründeki çöküntü bu alanda önemli bir işaret. İnşaat sektörü yoğun emek kullanan bir sektör. İnşaatların durması bayındırlık ve köy işleri bakanlığından başlıyarak bir çok bakanlığın işçi çıkarmaya başlaması işsizliği arttıran etkenler. Kamu iktisadi teşebbüslerini karlı hale getirebilmek için işçi çıkarmaya devam ediyorlar. Güvenlik soruşturmaları sonucu binlerce memur ve işçi işten atılıyor. İşsizliği arttıran diğer bir kaynak esnaf, sanaatkar kesimlerin yasaklamalar sonucu (örneğin: İşportacılık, zorla engelleniyor) yada yüksek vergiler sonucu iş yapamaz duruma gelmeleri, bir diğer kaynak. İflaslar sonucu orta burjuvazinin önemli kesimleride işsizler ordusuna katılıyor.

1979 da resmi rakamlar (biraz küçülterek) açık işsizlerin sayısını 2.340.000 olarak veriyordu. Ama daha sağlam bir rakam: 1977 de sigortalı 2.016.000 işçi vardı. Bu rakam 1980 (Haziran) 1.882.000 e düştü. 4 senede sigortalı işçi sayısı 132.000 azaldı. Halbuki 1977 den beri yaklaşık 1.500.000 kişiye yeni iş bulunması gerekiyordu. Kısaca 20 milyonu aşkın nüfusun yaşadığı kentlerde (bu nüfusun 1/3 nü çalışma çağındadır) işçi ve memurların toplam 3.328.000 dir. Sayısı kesin tesbit edilemeyen serbest meslek erbabı ile birlikte kentlerde en iyimser tahminle 4 milyon kişi çalışmaktadır. Bu rakamın kentlerde 3 milyonun üstünde bir işsiz kitlesi olduğunu gösterir. Şu günlerde verilen resmi devlet rakamları genel işsizliği bu düzeye yakın göstermektedir. Halbuki bu rakamın içinde "allaha emanet" edilmiş kırsal kesim yoktur.

Mevsimlik işçi olarak özellikle kentlerde inşaat v.b. işlerde çalışan toplum kesimini, gizli işsizleri (mevsimlik) bu rakama dahil edilmelidir. Çünkü bu ortamda bunların büyük bölümü tam işsiz durumuna gelmiştir. (Bunların işsiz kalmaları tarım kesimine girdi sağlama olanaklarını zayıflatacağından tarımsal üretimide düşürecektir.) Cunta şimdilik işsizliğe karşı hapishaneleri genişletmekten başka bir tedbir almıyor. DYF-İŞ "işsizlik patlama noktasında, ama kimse ciddiye almıyor" diyor. "Faiz olanaklarının artması küçük ve orta işletmeleri iflasa sürüklüyor, buda işsizliği pompalıyor". İşsizliğin artması, dahada artması işçi ücretlerinin düşmesi doğrultusunda yoğun bir baskı oluşturuyor. Hele sendikal hakların askıya alındığı (ve yeni düzenlemelerle iyice etkisiz hale getirileceği) bir ortamda ne kadar düşük ücretle olursa olsun iş bulabilmek şans sayılıyor.

Daha 1975'lerde işveren sendikaları başkanı H. Narin (bir TV konuşmasında) bu kadar işsiz varken işçi ücretlerini yükseltmenin anlamsız olduğunu vurgulamıştı. Bundan böyle bu anlamsızlığı ortadan kaldırmak cuntanın başlıca amacı.

Bundan iki yıl kadar önce Günaydın gazetesinde yayınlanan bir incelemede batılı ülkelerle sanayi ürünü ihracatında rekabet yapabilmek için işçi ücretlerini batılı işçinin ortalama ücretinin 1/10'u oranında tutmanın zorunlu olduğunu, Güney Kore'nin bu yolla ihracatta önemli başarılar kazandığını yazıyordu. Güney Kore örneği iş adamlarımızın son zamanlarda sık sık sözünü ettikleri bir örnek (özellikle Orta-Doğudaki yatırımlarla ilgili). Evet sonuç açık: Daha çok ihracat için daha az ücret, daha ucuz emek bunun politik sonucunun, güney-Kore gibi askeri diktatörlük.

DIŞ KREDİLER VE DIŞ TİCARET DENGESİ

Ekonomiyi kurtarmak, krizden çıkmak sloganlarıyla gelen cuntanın bu alandaki en büyük ümidi dış kredilerdi. Ne varki bu alanda durum, hiç de içaçıcı görünmüyor. Dış kredi konusunda en büyük kaynak olan O.E.C.D. ülkeleri geçen yılki 1.161.500 milyon doların yerine bu yıl 937,5 milyon dolar verebiliyor.

224 milyon dolarlık bir gerileme söz konusu. O.E.C.D. ülkelerinden sadece ABD 55 milyon dolarlık bir kredi artışı yaptı. Başta Almanya olmak üzere (91 milyon) diğer ülkeler bu yıl azaltma yaptılar. ABD ise Carter döneminde hazırladığı artırma programından - Reagan döneminde - önemli kısıntılar yaptı.

Elbettte faşist bir diktatörlük altındaki bir ülkeye dış kredi vermek O.E.C.D. ülkelerine kamuoyları açısından bazı güçlükler çıkarıyor. Ama asıl sorun geçen sayıda da belirttiğimiz gibi emperyalist batının çok çetin bir iktisadi bunalıma girdiği ve bu nedenle kendilerinin bizzat kredi bulmak zorunda kaldıklarıdır.

Asgari ölçülerde 3 milyar doların üstünde olan dış kredi ihtiyacı karşısında bu yıl henüz 937,5 milyon dolar var. Oda kağıt üzerinde. Çünkü; örneğin Japonya kredi veriyor. Sonradan kredi "harekete geçmiyor" yani çeşitli nedenlerle ödemiyor. Birde şimdi S. Arabistan' da 750 milyon dolarlık bir umut var. onun ötesi........henüz ortada bir umut bile yok.

Cunta bu yıl ihtiyacı olan 9 milyarlık dövizi kredi dışında işçi dövizinden sağlayabileceğini düşünüyor. Bu alandaki artışdan pek fazla bir şey beklenemez.

1979 da % 72 olan işçi dövizi artışı 1980 de % 22 olmuş yani artışta azalma var. Üçüncü döviz kaynağı ihracat. Tüm ihracat gelirinin petrol alımını bile karşılamayacağını artık hükümette kabul etti. 1980 tüm ihracat 2,910 milyon dolar, petrol gideri 3,150 milyon dolar. (% 8,2 fazla) 1981 hükümet programının beklentisi tüm ihracat 3,200 milyon dolar. Petrol gideri 4,250 milyon dolar (% 33 fazla).

İhracat, ithalat olan denge sadece Ocak-Mart 1981 arası 1,400 milyon açık verdi. (1981'in aynı dönemine göre % 108 lik bir artış). Sonuç olarak, hükümetin bu yıl (dış kredi, işçi dövizi, ihracat) umduğu döviz gelirini bulmasının imkansızlığı şimdiden bellidir. Bu nedenle planladığı ithalatı gerçekleştirip üretimi bugünkü düzeyde tutabilmesini (% 50 kapasite) beklemek iyimserlik olacaktır.

Hele yıl içinde yeni bir petrol zammının ekonomiyi bugünkünden daha kötü bir duruma düşürebilir. Zaten 1980'de %16 oranında gerileyen yatırımlar 1981'de denk bütçe hevesiyle iyice azaltılmıştır. Cuntanın önemli umutlarından biri olan yabancı sermaye akını, turist akını şimdilik pratik değeri olmayan bir lafazanlık düzeyindedir. Bütün bu gerçeklerden 1981 sonunda daha olumlu bir ekonomi beklemek için hiç bir neden yok. Tersine daha olumsuz bir ekonomik durum beklentisi daha gerçekçidir.

HERŞEY TEKELLER İÇİN

Sonuç olarak belirtmek gerekirki, yatırımların durduğu, işsizliğin ulusal bir felaket halini aldığı üretimin tarım ve sanayide büyük düşüşler gösterdiği, halkın zamlardan, vergilerden soluk alamaz hale geldiği bir ülkede "işlerin tıkırında gittiği" nasıl söylenebilir. "Ekonomiyi kurtaracağız" vaadi. Hangi gerçeğe, hangi umuda dayanmaktadır. Ortada sadece birbirini tamamlayan iki gerçek var. Bir yanda "altın" yıllarını yaşayan bankalar, astronomik karlara ulaşan Holdingler; gerisi tam bir yıkım ezgi ve felaketler dizisidir. Ekonomik gelişmeler ve onların birbirini tamamlayan sonuçları çağdaş kapitalizmin mantığına uygun sonuçlardır. Bu sonuç en basit biçimiyle "her şey tekeller için" diye özetlenebilir.

POLİTİK GELİŞMELER

Ekonomik gelişmeler böyle olunca politik gelişmeleri tahmin etmek pek güç değil. Politik planda gelişine ve değişmelerde "her şey tekeller için" prensibine uygun düşüyor. Cunta yönetimi tüm devlet yapısını elden geçiriyor. Tekellerin hakimiyetini engelleyen bütün politik, hukuki, kültürel kurumları yeniden oluşturuyor. Halk muhalefetine en küçük bir yasal olanak bırakmamak için gereken her önlemi alıyor.

Devlet yapısı içinde sömürücü sınıfların uzlaşmalarına, ittifaklarına uygun kurumları tekelci sermayenin tek başına iktidarına uygun bir hale getirmeye çalışıyor. Yani sadece halk muhalefetini değil tekel dışı sermaye kesimlerini, yarı feodal unsurlarda disipline etmeye kendi potasına dökmeye çalışıyor. 12 Eylül'den bu yana anayasadan köy kanununa, danıştay yasasından, sendikalar yasasına kadar el atılmadık yasa kalmamış gibidir. 23 Nisan 1920'den 12 Eylül 1980'e kadar Türkiye Cumhuriyeti devlet yapısı hep şu yada bu şekilde bir sınıflar ittifakına dayanmıştı. Şimdi bu ittifaklara uygun devlet yapısına son veriliyor. Tekelci sermaye ayakta kalabilmek, tekelci sömürüsünü sürdürebilmek için iktidarı tek başına omuzlamak, bütün dizginleri ele almak istiyor. Tekelci sermaye dışa bağımlılığı nedeniyle güçsüzdür. Birde iç sömürüyü paylaşmak -özellikle son kriz döneminde- onun için dayanılmaz bir durum yaratmıştır. 12 Eylül atılımını iyi değerlendirmek istemekdedir. Bu fırsattan yararlanmak ülkeyi kendisi için dikensiz gül bahçesi haline getirmek istemektedir. Bu stratejik talep onun gücüyle kıyaslandığında bir hayal ve 12 Eylül haraketide bu açıdan bir macera niteliği taşımaktadır. Devlete tek başına egemen olma girişimini tekelci sermaye ve onun politik temsilcileri için "ateşten gömlek" giymektir. Ve bu husus hiçte uzak olmayan bir gelecekte herkesce anlaşılacaktır.

Son zamanlarda gündemdeki başlıca yeni hukuki düzenlemeler şöyle sıralanabilir. Yüksek hakimler kurulu iptal ediliyor. Yargıçların tayin, terfi v.b. özlük işlerini düzenleyen hakimler kurulunun üyeleri yargıtay tarafından oluşturulurdu. Böylece yargıçların bağımsız davranabilmelerinde önemli bir etkendi. Bu yönüyle burjuva demokratik hukuk doktrininde örnek bir kurum olarak gösterilirdi. Şimde bu kurumun yerine hakimler ve savcılar yüksek kurulu (H.S.Y.K.) oluşturuluyor. Bunun özelliği kurulun üyeleri devlet başkanının seçtiği 4 üye adalet bakanlığı müsteşarı ve özlük işleri müdürlüğünden oluşuyor. H.S.Y.K. ye adalet bakanı başkanlık edecek. Böylece eskisinin tam tersi bir yapı oluşuyor. Yargı organlarının hükümetten bağımsızlığına dayanan eski sistemin yerine yeni sistem (H.S.Y.K.) yargı organlarının hükümete (yürütme organına) bağımlılığını getiriyor. Ardından bujuva liberal muhalefet için önemli bir dayanak noktası olan danıştay elden getiriliyor, üyeleri anayasa mahkemesi tarafından seçilmiş danıştay, artık H.S.Y.K. tarafından seçilmiş üyelerden oluşturulacak. Danıştay böylece hükümete bağımlı H.S.Y.K. kanalıyla hükümete

Devamı Sayfa 8 de

Hedefler, Araçlar ve Çıkmazlar Netleşiyor

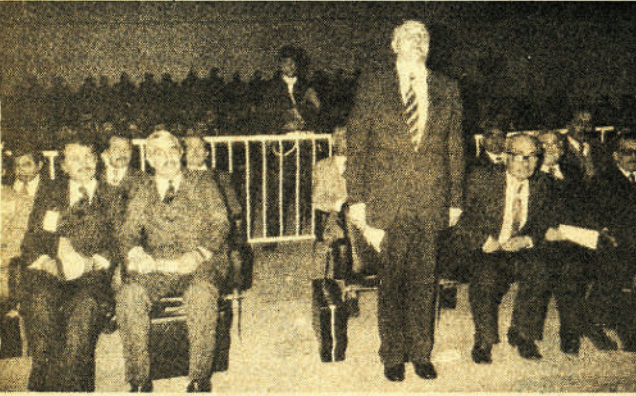
Baştarafı Sayfa 6-7 de

bağlanıyor. Hükümetin her türlü idari eylem ve işlemini idari yargı denetiminden geçirecek olan danıştay yine hükümete bağımlı olacaktır. Her türlü hukuk sisteminde suçluyu yargıç tayin eder. Cuntanın hukuk sisteminde suçlu yargıcı tayin edecek. Adli ve idari yargı gücünün yürütme organına bağlanması, (askeri yargı zaten bağımlı) bu iki önemli düzenleme, neyi ifade ediyor? 27 Mayıs anayasası yargı organlarının, yasama (parlamento) ve yürütme (hükümet) karşısındaki bağımsızlıklarına özel bir önem vermişti.

O günkü sınıflar ilişkisinde toprak ağalığı, tekelci sermaye, tefeci tüccar ittifakının parlementoda ve hükümetteki etkinliklerine karşı liberal burjuvazi yargı gücünü bunların karşında kendisi için bir korunma duvarı olarak dikmeye çalışmıştı. O günden bu yana egemen sınıflar arasındaki güç ilişkileri bir hayli değişti ve tekelci sermaye güçlendiği ölçüde yürütme organını (hükümetin ve bakanlıkların) etkinliğini yargı organları ve parlemento aleyhine genişletmeye çalıştı. Bu alandaki değişiklikler Türk ceza kanununun, medeni kanun (tabii anayasa) v.b. temel hukuk kodlarının elden geçirilmesi ile devam ederek. Ama sadece bu iki değişiklik bile bağımsız yargı için öldürücü darbe niteliğindedır. Bir üçüncü değişiklik doğrudan işçi sınıfına yönelik, sendikalar yasası. Türk-İş bile tepkisini çekecek ölçüde işçi sendikalarına darbe niteliğinde Türk-İş bununla ilgili olarak "çalışma yasası ile ilgili yasaların aceleye getirilmemesini" istedi. (Cunta yasaları mümkün olduğu kadar kamuoyundan habersiz çıkarmaya çalışıyor önce yasaçıkıyor sonra üstünde tartışılıyor) bu konuda basına sızan bilgilere göre sendika kuruculuğu zorlaştırılacak isteyen sendika kuramıyacak. Bu özellik tabiiki ilerici devrimci kişilerin sendikal çalışmalrını engellemek için kullanılacak. İkincisi "sendikaların siyasi faliyetleri, yanına bile sokulmaları engellencek"(5) siyaset dışı sosyal kurumlar egemen siyasetin güdümü altındaki kurumlardır. Sendikaları hükümete bağlamanın egemen devlet ideolojisine bağlamanın tek yolu onu siyaset dışında tutamaktır. Bu haliyle ölü doğmuş bir yasa olacaktır, bu yasa. İşçi sınıfının 20 - 25 yıl önceki D.P. dönemindeki duruma döndürmek imkansızdır. Böyle bir yasa çıkaranların başına bela olacaktır. Köy kanunuda değişikliğe uğradı yeni kanun, yeni vergiler ve harçlar getiriyor. Eğlence vergisi, ihale vergisi (% 1 - 0,1) hayvan alım-satım vergisi (%2) reklam vergisi, yapı izin harcı, açış izni, yer işgali, sergi, onay, kaynaksu, hayvan kesim ve et, taşıma harçları getiriyor.

Öte yandan toprak reformu yasasının hazırlandığı söyleniyor ama içeriği konusunda bilgi henüz yok. Tarımsal yaşamı ve üretimi kapitalimin rasyonellerine (mantığına) uygun bir biçime sokmak cuntanın önemli amaçlarından birisi.

Tarımda verimsiz, geri tekniğe dayalı, kapitalist sömürüyü tatmin etmeyen, feodal ve küçük üretime karşı kapitalist tarım modeli uygulanmaya çalışılacak. Bu alanda köyün sosyal yaşamını derinden etkileyecek ve yeni sosyal, politik unsurlar üretecek bir yol izlenmesi beklenmelidir. Geleceğe ilişkin politik önlemlerden biriside son parlamentoda görev almış parlamenterlerin yeni kurulacak parlamentoda bir dönem görev alamamasıdır. Cunta öncesi dönemin sınıfsal politik ilişkilerine uygun olarak biçimlenen ve bugünde seçmen kitlesi karşısında belli bir ağırlığa sahip olan son parlamentonun üyeleri, cuntanın oluşturmayı düşündüğü (?) yeni parlamenter dönem için ayak bağı niteliğindedir. Cunta bunları bir dönem etkisiz bırakarak a) Tekelci sermayenin devlete tek başına egemenliğine dayalı yeni siyasal ortama uygun yeni politik güçlerin, gurupların, kişilerin sivrilmesini sağlayacak b) eski politikacıların bu süre içinde kendilerini yeni politik ilişkilere göre yenilemeleri doğrultusunda baskı oluşturulacaktır.

MHP VE MSP DAVALARI

Eski politik güçlere tekellerin hedefleri doğrultusunda yeni bir biçim verme giriçimleri çok yönlü olarak sürüyor. M.H.P. davasında görülen gelişme M.H.P. üst yönetimini siyasal hukuki açıdan safdışı bırakmak eğilimini taşıyor.1965 - 80 dönemin sınıf mücadelesi içinde son derece etkin bir unsur olan. M.H.P. bu dönemin sınıfsal politik ilişkilerinde 12 Eylülde ortaya çıkan köklü değişikliklerle fonksiyonlarını önemli ölçüde yitirdi. Şöyleki 1960 lar'dan sonra tekeci sermaye hızla güçlendi. Bu ekonomik ve sınıfsal güçlenme siyasal - hukuki düzeye üst yapının niteliği gereği alt yapıyı geçikmeli takip etmesi nedeniyle hemen yansıtılamadı gerçi 12 Mart döneminde bu doğrultuda bazı adımlar atıldı ama tekellerin ekonomik gücü ile politik hukuki(Hukuk politikanın statik ifadesidir) gücü arasındaki fark kapatılamadı. M.H.P. işte yasal yollarla kapatılamayan bu farkın yasa dışı yollarla kapatılması zorunluluğununun ürünüdür. Özellikle 1974 sonrası keskinleşen sınıf mücadelesi içinde egemen güçler devlet yapısını hızla değiştirip sınıf mücadelesinin karşısına dikemeyince M.H.P. "güvenlik güçlerinin yardımını" alarak hızla geliştirildi. Ama şimdi durum değişmiştir. Rahatça değiştirme olanağına sahip ol dukları devlet yapısına M.H.P.'nin fonksiyonlarını yasal yollarla yerine getirecek bir biçim veriyorlar. Gelecek günlerin ne getireceği çok kesin değil ama şimdilik hesap şöyledir: Halkın faşizme karşı nefretini M.H.P, Ülkü ocakları üst yönetimine ve bir kısım militan kadrolarına yükleyip onları silkelemek, geriye kalan faşist kadroları devlet yapısı içinde eritmek meşrulaştırmaktır. M.S.P. davası işin bir başka yönü: M.S.P. tekel dışı sermaye kesimlerinin, antika sınıf ve tabakaların bir bölümünün temsilcisi olarak 1974-80 arası dönemde tekelci sermayeye bir hayli güçlük çektirmişti. Temsilcisi oldukları sınıf ve tabakaların tekelleşmenin hızlanmasından zarar görmeleri nedeniyle bu süreci yavaşlatmak için tekellerle hem anlaşan hem dalaşan bir politika izlemişti, şimdi cunta işi boğuntuya getirerek M.S.P.'nin başına çorap örmeye hazırlanıyor. Hem 12 Eylül öncesi "günah"ların kefareti için hemde 12 Eylül sonrası dönemde "sahibini tanıması" için. Birde liberal burjuvazinin, Ecevitin şah sında canlanma girişimine değinmeli, dergi çıkararak kamuoyuna seslenme olanağını bulan Ecevit iki konuyu işlemeye çalışıyor. Cuntanın Atatürkçülük propagandasına karşı, Atatürkçülüğe sahip çıkma Atatürkçülüğe kendi görüşlerine uygun bir yorum getirmeye onun "ruhuna" (!) sahıp çıkmaya gayret ediyor. Bu gayretlerin cuntaya ve tekelci sermayeye karşı kayda değer bir iç muhalefet niteliği bile yoktur. Uzun vadede bu gayretlerin tekelci sermayenin resmi ideolojisi haline gelmekte olan Atatürkçülüğe bir payanda olması kaçınılmazdır. Diğer konu özgürlük, özgürlük üstüne romantik övgüle düzüyor. Kendi iktidarı döneminde sıkı yönetimi ilan etmemişçesine, kendi iktidarı döneminde bir dizi baskı yasası hazırlamamışçasına. Sosyal demokratların eskiyi unutturma ve "süte batmamış ak kaşık" gibi ortaya çıkma eğilimleri teşhir edilmelidir.

Ancak cunta Haziran başındaki açıklamaları ile böylesi "sade suya tirit lapası" türünden bir muhalefete bile göz yummayacağını gösterdi. Cuntanın diken üstüne oturmasının yarattığı zaafın ve telaşın ürünüdür bu.

Cunta "kurucu meclis" yeni anayasa ve arkasından yapılacak seçimlerle iktidarı sivil yönetime devredeceği doğrultu*sunda iç ve dış kamuoyunda güçlü bir* propaganda yapıyor. Bu sivil yönetimin nasıl bir şey olacağını yukarıda anlatılanlardan çıkarmak mümkün.

Ama asıl dikkat edilmesi gereken cuntanın gitmesi yada kalması sorunun kurucu meclis ile bağlantısı olmadığıdır. Kurucu meclis "yem borusu" olarak kullanılıyor. Cuntanın gitmesi sorunu içteki sınıf mücadelesinin, sınıf ilişkilerinin alacağı biçimlerin sonucu çözülebilir. Halk muhalefeti, tekelci sermayenin kendine güveni v.b. bir yığın sosyal - politik etkene bağlıdır, bu sorun. Ekonomik krizden çıkılması hedefi cuntanın kalmasında önemli bir etkendir. (T. Özal krizin 4 - 5 yıllık bir sürede aşılabileceğini belirtmişti) Bir diğer etken askeri yönetim subaylara ve subay emeklilerine önemli mali olanaklar sağlıyor. Bu olanakları kolayca bırakıp iktidarı sivillere terk etmelerini beklemek hayli güç Bu nedenle cuntanın sivil yönetim vaadlerine kulak asmamak, cuntaya karşı uzun vadeli bir mücadele anlayışı ile hareket etmek zorunludur.

DİPNOTLAR :

(1) Arayış Sayı 12

(2) Arayış Sayı 2

(3) 10.4.1981 Cumhuriyet

(4) 1.5.1981, Tercüman

(5) 24.4.1981 Hürriyet

Cuntaya karşı mücadelenin bazı sorunları üzerine

3. Sayfadan devam

Diğer sol ve ilerici çevrelerin de bu sorumluluğu duymaları en büyük dileğimizdir. Bilmekteyiz ki, CUNTAYA KARŞI OLMA TEMELİNDE ve en geniş kesimlerin katılımıyla sürdürülecek bir mücadele, hem generallerin Avrupa'da teşhir ve tecritini sağlayacak, hem de şu anda Türkiye'de sürdürülen mücadelenin politik ve moral yönden güçlenmesine hizmet edecektir.

Eylem birliği, uluslararası demokratik ve ilerici kamuoyunun Türkiye Halklarının mücadelesine daha aktif bir şekilde desteklemesini sağlamada da önemli bir etken olacaktır. Uluslararası desteğin daha aktif hale getirilebilmesi için, hem bu güçlere belirli bir eylem birliği platformu ile gidilmeli, hem de bu güçlerin Türkiye Sorunu'na, Sovyet-Çin-Arnavutluk vs. odakların bilinen çekişme ve çatışmalarının dışında bir yaklaşımla eğilmeleri sağlanmalıdır. Bu tesbitin herkesin ideolojisini ve politik çizgisini bir kenara bırakması anlamına gelmediği gayet açıktır. Anlatmak istediğimiz, birlikte yapılabilecek bir çok şeyi bu çekişmelerin engellemesine artık göz yumulmaması gerektiğidir. "Sosyal Emperyalizm" vb. tartışmaların işkence ve zulüm altında inletilen, idam sehpasına çıkarılan insanlara hiçbir fayda sağlamadığı artık anlaşılmalıdır. Bu noktada Eylem Birliğinden neyin anlaşılması gerektiği önem kazanmaktadır.

Eylem Birliği önerisinden anlaşılması gereken; Türkiye solu'nun ideolojik, siyasi ve örgütsel birliği değil, (bunun başka bir platformda gerçekleştirilmesi gerektiği bili*nen bir şeydir) can düşmanımız faşizmin* (cuntanın) yıkılmasına yardımcı olabilecek faaliyetlerin en geniş kesimlerin katılımıyla örgütlenmesidir. Bu anlamda bir birlik gerçekleştirme çabalarına sanki siyasi ve örgütsel birlik gerçekleştirmek önerilmiş gibi, mazeret *ve engel çıkaranların bu tutumlarını anla*mak mümkün değildir. Böylesi bir birlikte siyasi birliğin kriterlerinin aranmayacağı, daha doğrusu aranmaması gerek*tiği gayet açık olmalıdır. Öte yandan*, yurtdışındaki siyasi faaliyetleri Türkiye'deki siyasi faaliyetle aynı görmek, Türkiye'deki bilinen zaafları buraya da taşımanın ötesinde kimseye bir yarar sağlamamaktadır. (Şimdi birisi kalkar da, "siz Türkiye'deki mücadeleyle buradaki mücadele arasındaki diyalektik bağı göremiyorsunuz" derse buna şaşmamak gerekir. Fakat bizi asıl şaşırtan, bu şekilde düşünen grupların taraftarlarının, şu herkesin bildiği, gördüğü ve yaşadığı zaaflarını terketmeleri konusunda kendi arkadaşlarını uyarıp zorlamamalarıdır. Gerçekleştirilmesi halinde sayılmayacak kadar önemli yararları olacak olan Eylem Birliğinin sağlanmasında katkısı olmayanların ve bu işe yanaşmayanların gelecekte nasıl hesap vereceklerini bilmiyoruz. 12 Eylül öncesi bilinen olumsuz tutumları hakkında henüz herhangi bir açıklama yapmadıklarına, hatalarını kabul etmediklerine göre, herhalde şimdiki olumsuzlukları konusunda da gelecekte hesap vermeye yanaşmayacaklardır. Belki de, her zaman olduğu gibi, "suçlu başkasıdır" diye işin içinden sıyrılmayı deneyeceklerdir.

Bütün bunlara rağmen, Devrimci İşçi, onun taraftar ve sempatizanları, cunta'ya karşı ve bunun ilk adımı olarak İDAMLARIN ENGELLENMESİ için yurtdışındaki devrimci-demokrat güçlerin ortak mücadelesini ve eylem birliğini gerçekleştirmek amacıyla çabalarını sürdüreceklerdir. Bu çabaları sürdürürken kendi bağımsız devrimci faaliyetlerimizi de daha örgütlü bir şekilde yükseltmek temel görevimiz olmalıdır.

devrimci kadın hareketi

FRANKFURT TOPLANTISI

12 Mayıs Cumartesi günü Frankfurtta 2. Merkesi Kadınlar toplantısını gerçekleştirdik.

Bu toplantı bir çok bakımdan bizim için ayrı bir önem taşıyordu. Devrimci İşçinin girişimi ile bölgelerde kendiliğinden oluşan kadın gruplarının bir araya gelerek gerçekleştirdiği ilk toplantıda, önümüzdeki görevler saptanmış bir dizi kararlar alınmıştı. Geçen 3 - 4 aylık süre içinde bu kararlar doğrultusunda çalışmalara girişildi. İşte ilk defa olarak girişilen bu çalışmaların ürünlerini değerlendirebilmek, olumlu olumsuz yanlarını ortaya çıkarabilmek, tıkanıklıkları, açarak daha ileri bir adımı sağlıyabilmek açısından, ikinci toplantı bizim için önemli bir dönüm noktası oldu.

Toplantının gündeminin ilk sırasını, ilk toplantıdan bu yana geçen süre içerisinde yapılan çalışmaların raporlarının aktarılmasına ayırdık. Evet... neler yapılmıştı geçen süre içerisinde, neler yapılamamıştı, neden?

Elbette olumlu bir sürü gelişmeler vardı, ama bizim için özellikle üzerinde durmamız gereken eksikliklerimizdi. Gözlemlenen en büyük eksiklik ise başta kadınların örgütlenmesinin öneminin gerektiği ölçüde kavranılmamış olmasıydı. Ve diğer eksikliklerin çoğu bu temel eksiklikten kaynaklanıyordu.

Bir çok bölgede var olan ve kullanılması mümkün olan imkanlar kullanılmamıştı. Çalışmayı yürütecek aktif kadın arkadaşlar, başka görevleride yüklenmek zorunda kaldıklarından, kadın çalışmaları ile bu görevler arasında garip bir "Hangisi daha önemli"? İkilemi yapmak durumunda kalmışlardı. Kadınların örgütlenmesi konusunda yeterince insiyatif koyulamaması, bu konuda arkadaşların gerektiği ölçüde yaratıcı ve üretken olamamasının temel nedeni buydu. Aslında genelinde Almanyadaki örgütlenmemiz içesinde, kadın örgütlenmelerine "lüks" olarak bakıldığı tesbit edildi. Bu genel eğilim kadın arkadaşlarada belli ölçüde yansıyordu, ve çalışmalardarki girişkenliklerini, cesaretlerini etkiliyordu. Bu yüzden tartışmalarımızın en canalıcı konusu kadın örgütlenmelerinin önemi üzerine oldu, ve bunu bütünüyle siyasi hareketimize kavratmanın yollarının ne olabileceği üzerinde tartışıldı.

Sorunlar ve problemler yumağı içerisine tıkılıp kalmış Türkiyeli kadının bu sorunlarına çözüm aramak ilk önce devrimci olmanın üzerimize yüklediği bir görevdir. Öte yandan yüksek boyuttaki bu toplumsal muhalefeti örgütleyip, siyasi hedef göstermek politik çalışmamızın vazgeçilmez bir parçasıdır.

Bugün atıl olan kullanılmayan bu güç, gücümüzün yarısı, siyasi hareketimizin can damarlarından birisidir. Kadın örgütlenmelerinin gereği ve doğruluğu bilindiği halde, işe hep uzun vadeli gözüyle bakılmakta hep bir takım daha önemli! İşlerimiz olduğu düşünülmektedir.

Faşist Cunta bugün Türkiyede taş taş üstünde bırakmamak kararı ile saldırmaktadır. Türkiye solu tarihinin belkide en zor günlerini yaşamaktadır.

Öte yandan bunca vahşeti ve katliamı haklı gösterebilmek amacı ile emperyalist güçlerle elele Ağca olayı benzeri türlü dolaplar çevrilmektedir. Yurtdışındaki çalışmaların önemi açlık grevleri ile doruk noktaya ulaşırken, karşısına dikilen Dünya Kamuoyuna kendisini haklı ve meşru göstermek cuntacı güçlerin baş sorunu haline gelmiştir. 1.000'e yakın idam kararını bir an önce gerçekleştirebilmek için, açıktırki başvurmayacakları metod kalmayacaktır.

Tüm bu gelişmeler ise yurtdışındaki bizlere yeni ve daha ağır görevler yüklemektedir. İşte bu noktada, şimdiye kadar sessiz kalan Türkiyeli kadının devreye sokulması, kamuoyunda uyandıracağı etki açısından ölçüsüz bir değere sahip olacaktır.

Yurtdışındaki devrimcileri, "bir avuç vatan haini" diye kitlelerden tecrit etme çabalarına en iyi cevap, Kadınlarımızın örgütlü direnişi olacaktır. Örgütlü kadın eylemlerinin, kamuoyunda bulacağı geniş desteğin bizim için hayati önemi vardır. İşte bu yüzden kadın örgütlerimizin en kısa zamanda toparlanıp, görevlerini üstlenmesi önümüzdeki işlerin en ivedi olanlarından biridir.

Bu konuda siyasi hareketimizede görevler düşmektedir. Kadın örgütlenmelerinin yükü netice itibarı ile kadın arkadaşların ömuzlarında olacaksada. Merkezi olarak hareketimizin bu konuya yaklaşımı ve ilgisi, örgütlenmemizin sağlıklı olmasını ve hızını büyük ölçüde kolaylaştıracaktır. İşte Frankfurt toplantısı bu sorunuda çözüme bağlayıcı bir adım niteliğinide taşımıştır.

Toplantıda Devrimci İşçinin Kadın sayfasının daha verimli bir hale nasıl getirilebileceği üzerindede tartışıldı. Bu sayfanın ilk elden çeşitli bölgeler arasında bir haber alışverişi görevini taşıdığı, ancak gelişmelerin yeni bir değerlendirmesinin yapılıp bulunduğumuz yerden bir adım sonrasının tesbitininde bu sayfanın görevi olduğu kararlaştırıldı. Bunun dışında çeşitli eğitici ve bilgi verici nitelikteki konularında Kadınlar Sayfasında yer alması görüşüne varıldı. Ancak unutmayalımki Devrimci İşçinin Kadınlar Sayfasının istenilen nitelikleri taşıması bütün arkadaşların sorumluluğu bir parça yüklenmesile, sayfamız için sürekli birşeyler araştırıp göndermesi ile mümkün olacaktır. Bu anlamda bölgelerin sayfamıza, şimdiye kadar ilgisiz davrandıkları eleştirildi. Bundan böyle sayfamıza daha fazlar sahip çıkma kararı alındı.

Bir diğer sorunda bölgeler arasındaki düzensiz ilişkiler ve kopukluktu. Bunu daha düzenli hale sokabilmek amacı ile, bölgeler arası toplantıların daha sık yapılması yanı sıra, bölgelerindeki kadın çalışmalarının sorumluluğunu yüklenmiş arkadaşlarında birbirlerinden daha haberli hareket etmeleri kararlaştırıldı.

Bölgelerdeki çalışmaları hızlandırıcı, harekete genelinde yön verici bir mekanizmanın yokluğu en büyük sıkıntımızdı. İşte bu amaçla çeşitli bölgelerden birer arkadaşın katılması ile Merkezi bir komite'nin kurulması gerçekleştirildi. Komitemizin birinci görevi bölgelerde var olan bütün malzemeyi derleyip, ileriye götürmektir. İkinci görevi ise Türkiyeli ve Alman kamuoyuna kendimizi tanıtma, ilişkiye geçme, çalışma ve taleplerimze destekler arayıp bulmak olacaktır.

Demokratik taleplerimiz ve toplumda yerimizi almamız, elbetteki bunu siyasi alanda yansıtabildiğimiz ölçüde gerçekleşecektir. Sorunlarımızın büyüklüğü ne olusa olsun, onun yalnız tekrarlanmakta kalması, bu sorunların çözümü için pratikte yer alınmaması, problemlerimizin konuşula konuşula laçkalaşmasından başka birşey getirmeyecektir.

Şimdi önemli görevlerle karşı karşıyayız. Bir yandan kamuoyuna kendimizi tanıtma çalışmaları sürerken (Basın bildirisi, Fest v.s.) diğer yandan kendi örgütlenmemiz konusunda daha ciddi çalışmamız gerekecektir. Bu anlamda Frankfurt toplantısının eşiğinde önümüzdeki görevleri kısaca şöyle formüle etmek mümkün:

*Yüzeysel olarak genişleyebilmek, mümkün olduğunca çok sayıda Türkiyeli kadını, kucaklayabilecek şekilde örgütlenebilmek.

*Bir araya gelebilmenin önkoşulu olarak, somut çalışmaların kadınlara sunulabilmesi.

*Bölgeler arasında, bizi bütünleştirici bir işbölümünü sağlıyabilmek, ve bir birimizin olanaklarından ve tecrübelerinden faydalanabilmek.

*Alman ve yabancı diğen kadın örgütleriyle ilişkiye geçmeye daha fazla önem verilmesi.

*Ve nihayet tesbit ettiğimiz işleri hayata geçirebilecek kadro niteliğindeki arkadaşlarımızın en büyük eksikliğimiz olduğunu unutmamak, eğitim çalışmalarımıza, ve daha çok kadın arkadaşı politize etme çabalarımıza sistemli bir şekilde eğilmek önümüzde duran önemli bir görevdir.

yörelerden haberler

hamburg

Frankfurt toplantısından sonra, cumartesi günleri yaptığımız kadınlar toplantısından birini, Frankfurt'ta alınan kararların tartışmasına ayırdık. Toplantıya katılan arkadaşların açıklamalarından sonra, bulunduğumuz yeri ve önümüzdeki görevleri tekrar gözden geçirdik.

İlerideki çalışmalarımız ve bulacağı desteğin ancak şimdi yapacağımız işlerin ürünü olacağı bir gerçekti. Bu anlamda gerek Türkiyeli kadını gerekse bu uğurda çalışmalar hayata geçirmeye çalışan kadın gurubumuzu tanıtma çabaları hemen sıvandığımız işlerden ilki oldu.
Bu çalışma hem somut bir takım işler gündeme getirdiği için bizi topluyor, iş yapma yeteneğimizi ve güvenimizi arttırıyor, hemde çevreyle ilişkimizi sağlıyordu. Alman kadın arkadaşları derneğe davet ederek birlikte Türkiyeyi ve Türkiyeli kadını tartıştık. İki hafta sonra toplantıyı tekrarlayarak, bu defa Almanyadaki Türkiyeli kadını ve sorunlarını işledik. Alman arkadaşlarda bizlere Alman kadınını ve sorunlarını anlattılar.
Toplantının sonunda bu toplantıları her ayın Cumartesi günü tekrarlamayı kararlaştırdık. Ayrıca bu toplantıları daha geniş çevrelere duyurmak ve birlikte pratik çalışmalar gündeme getirmek gerekliliğini saptadık. (Toplantıları iyi duyuramadığımız halde ilk iki toplantıya özellikle Alman arkadaşların iyi bir katılımı oldu)
Ancak giriştiğimiz kendimizi tanıtma kampanyasını genişleterek sirdüre bilmek için elimizde yeterli malzeme yok. Örneğin; Türkiyeli kadının tarihsel ve şimdiki konumunu sergileyebilecek bilgiler, anti-faşist savaş içindeki kadın yoldaşlarımızı ve durumlarını anlatabilecek, bilgi ve dökümanlar, Almanya'da ki Türkiyeli kadını anlatabilecek köklü araştırma ve istatistikler yokluğunu en şiddetli hissettiğimiz eksikliklerimizdi. Kısacası bir Türkiyeli kadın arşivini en kısa zamanda yapabilmemiz gerekiyor. Biz Hamburglu kadın arkadaşlar bu konuda aramızda bir iş bölümü yaptık ve malzeme toplamaya başladık. Ancak bu konuda köklü bir şeyler yapabilmek için bütün bölgelerdeki kadın arkadaşları böylesi bir arşivi el birliği ile toparlamaya çağırıyoruz. Bu Almanya genelinde her zaman hepimize lazım olacak değerli bir malzeme olacaktır.

münih

Frankfurt toplantısında önümüze koyduğumuz görevler doğrultusunda bugüne değin bölgemizde yapabildiklerimiz şunlar:
— İlkönce ilişkide olduğumuz aileleri saptadık, 15 kişilik bir arkadaş gurubuyla yaptığımız toplantının sonunda bir kadınlar komitesi oluşturduk.
— Herhafta düzenli eğitim çalışması ve belli aralıklarla aile ziyaretleri yapıyoruz.
— Ayda bir kez aile toplantıları düzenliyoruz. Bu toplantılarda kadınların genel sorunlarını, iş yaşantısında karşılaştıkları güçlükleri. çözüm yollarını tartışıyoruz.
— Diğer yabancı kadın örgütleriyle ve alman kadın örgütleriyle ilişkilerimiz istenilen düzeyde olmamasına rağmen yine de ortak çalışmalarımız oluyor. Bugüne değinki çalışmalarımızda cunta ve onu teşhir hep ön planda yer aldı. İlişkilerimizi daha da geliştirmek daha değişik alanlarda da çalışmaları yürütmek için çaba gösteriyoruz.
— Folklor ve koro çalışmaları özellikle genç arkadaşların katılımını sağlamak açısından yararlı olmaktadır. Bu alandaki çalışmalarımızı çeşitlendirerek sürdüreceğiz.

Geçtiğimiz dönem içinde bu yapılanlarla önümüze koyduğumuz hedefleri karşılaştırdığımızda şunu görüyoruz:
Öncelikle belirtmek gerekir ki yapılanlar eksik ve yetersizdi. Bazı görevler bütünüyle yerine getirilemedi. Örneğin çevremizle ilişki kuramadık, bunun araçlarını yaratamadık. Sonuçta sayımızı artıramadık. Yapabildiklerimiz ise eksik ve zaaflardan arınmış değil.
Yapılamayanları bugünkü yapımıza daha doğrusu kapasitemizin yetersiz oluşuna bağlıyabiliriz. Bu nedenle bunu bir zaman sorunu olarak görmek mümkün. Bunun yanında bugünkü yapımızla becerebileceğimiz işlerin aksamasının açıklamasını yapmak güç. Birtakım işler yapılıyor ama öyle oturmuş, sistemleşmiş değil, tam tersine binbir güçlükle... Burda gözlerimizi kendi üzerimize çevirmemiz, bir kez daha kendimizi kadınıyla, erkeğiyle eleştirmemiz gerekiyor.

Geleceğe ilişkin, yeni dönemde görevler değişmiş değil, bugüne değin yapılanlar ortada. Önümüzde yenilmesi gereken güçlükler aşılması gereken engeller biliniyor. Önümüzdeki hedefleri somutlarsak:
— Herşeyden önce sayımızı artırmanın yollarını aramalıyız. Koro ve Folklor yanında, tiyatro, gezi, okuma yazma, almanca kursu, elsanatları vb. konularda faaliyet göstermek.
— Eğitim çalışmalarını daha da etkinleştirmek, daha çok ve nitelikli iş yapabilecek bir yapıya ulaşmak
— Çevremizle olan ilişkilerimizi bir an önce sağlamak, bu alanda çalışmalara başlamak
— Yabancı kadın örgütleriyle ilişkilerimizi daha düzenli ve sürekli hale getirmek.
— İş ve İşyeri konusunda daha geniş bir çevreye gerekli bilgileri ulaştırmak, fabrikalardaki örgütlü çalışmanın içine girmek.
Önümüzdeki görevlerin başlıcaları bunlar.

berlin

Bizler Berlin Bölgesinde bacılar olarak, 29.12.1980 Frankfurt toplantısından bu yana yaptığımız çalışmaları kısaca aktarmak istiyoruz. Haftada bir gün bacılarla toplanıyoruz ve çalışmalara eğitim çalışması ile başladık. Her hafta değişik bacılar konular alarak okuyup, tartışarak, olumlu geçiyor.
Kültürel faaliyetlerde de örneğin; Tyatro, Koro, Folklor gibi çalışmalarda bacılar yer almaktadır. Bir kaç bacı insiyatifi altında folklor çalışması yürütülüyor. Ayrıca genelde tüm çalışmalar da bacılar yer alıyorlar. Aramızda bir bacı Alman ve Türkiyeli kadın örgütleri ile ilişkiye geçerek çalışmalarda bulunuyor. Almanlarla yaptığımız çalışmalardan bir örnek; 10.5.81 Almanyada seçimlerde, yabancılara seçme ve seçilme hakkı, iş yerleri sorunu, Türkiyede ki son olaylar, gençlerin ve çocukların eğitim ve yuva sorunu, siyasi ve sosyal sorunlar, kadınlar için sosyal ve dayanışma yerlerinin açılması ve çoğaltılması, (Bu maddeler çoğunlukla yabancılar için gerekliliği gündemde yer aldı.) Çalışmayı yürüten, (Alternative Liste).
Kısa olarak çalışmalarımız şimdilik böyle, çabamız ve isteğimiz ileriye doğru çalışmalarımızı genişleterek sürdürmek...
Almanyanın çeşitli yörelerin de çalışmalarda bulunan bacılara başarılar ve Devrimci selamlar.

aachen

Frankfurt toplantısından sonra çalışmalarımız biraz daha düzenli hale geldi diyebiliriz. kendimize aylık bir program çıkardık. Belki diğer bölgelerde yardımı olur diye programın kısa bir özetini yapıyoruz.
Bu çalışmalar pazar günleri oluyor. 1. Pazar; İlkel Komunal Toplumdan kapitalist topluma kadar kadının durumunun incelenmesi. 2. Pazar; Genel günlük sorunların tartışılması ve sohbet toplantısı. 3. Pazar; Niçin böylesi kadın örgütlenmelerine gidiyoruz? 4. Pazar; Kadın-Erkek tüm kitleye 3 haftalık çalışmaların tekrarı. 5. Pazar; Tekrar yeni bir seminer konusuyla ikinci aylık programa başlanması şeklinde sürüyor bu çalışmalar. Ancaka katılım çok fazla değil bu yüzden şimdi düşüncemiz, dışarıda piknik şeklinde toplantılar düzenliyerek seminer yapmak. Bu konuyu açtığımızda bir çok kadın arkadaş öyle olursa geliriz, dernek sıcak havada oturulamayacak kadar havasız oluyor dediler. Ayrıca derneğe gelmeyen annelerin, kardeşlerin böyle toplantılara katılabileceklerini düşünüyoruz.
Şimdilik çalışmalarımızın özeti bu kadar.

Bütün arkadaşlara selamlar.

Kapitalizm

3. ve SON BÖLÜM

İŞÇİLERİN SÖMÜRÜ DERECESİNİ YÜKSELTMEK İÇİN KAPİTALİSTLER HANGİ YOLLARI DENERLER?

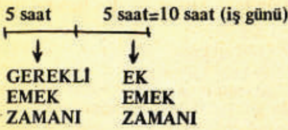
MUTLAK ARTI-DEĞER

İşçilerin sömürülme derecesi kapitalist toplumda bir iş gününün bölünmesi ile ortaya çıkar.

1) Kendi yaşaması için gerekli ihtiyaç maddelerinin değerine eşit GEREKLİ EMEK ZAMANINI çalışır. Karşılığın da, ÜCRET alır.

2) Kapitalistin el koyduğu artı-değeri üretmek için EK-EMEK ZAMANI çalışır.

Sözgelimi bir işgünü 10 saatse 5 saati aldığı ücrete yani işgücünün değerine eşittir. Diğer 5 saati ise ARTI-DEĞER olarak kapitaliste kalır.

Eğer iş günü uzatılırsa, işçinin kendi geçim araçlarını temin için çalışmak zorunda kaldığı zaman aynı kaldığı halde, uzatılan süre işçinin patron için daha fazla artı değer üretmesine yarar. Önceleri patronlar çeşitli yollarla, hatta bazen yeni kanun maddeleri çıkarttırarak iş gününün uzatılmasına çalışırlardı. Ancak bugün hem tekniğin gelişmesi ve işsizliğin artması ile bu yola başvurmanın zorunluluğu kayboldu. Hemde iş gününün kısaltılması doğrultusunda, işçilerin verdiği kararlı mücadele bu yola başvurulmasını olanaksız kıldı. Ancak bugün Türkiye'deki faşist cunta hala bu ilkel metoda dahi başvurarak işçileri daha fazla sömürmenin yollarını arıyor. Bunun en bariz örneği 1 Mayıs, 27 Mayıs, ve 23 Nisan gibi bir çok bayramı kaldırıp, normal iş günü haline getirmesi. (Ancak, işçileri daha fazla çalıştırmanın yanı sıra, bu bayramları kaldırmanın başka amaçlarada hizmet ettiğide bir gerçek tabi)

NİSPİ ARTI-DEĞER NEDİR?

İşçilerden her zaman azami miktarda artı-değer elde etmek isteyen kapitalistler başka yollarada başvururlar.
Bir iş gününün süresi aynı kaldığı halde, kapitalist işçiden daha fazla artı-değer elde eder, daha fazla sömürür. Bu nasıl mümkün olacaktır?

İşçi geçimini temin için gerekli tüketim maddelerinin karşılığı kadar ÜCRET alır demiştik. Eğer tüketim maddelerini üreten iş kolları emek üretkenliğini artırırsa, yani yeni makineler ve teknik sayesinde aynı emek süresi içerisinde daha fazla meta üretilirse, tüketim maddelerinin değeri düşecektir. Çünkü metaların değeri öğrendiğimiz gibi, üretilmeleri için gerekli emek zamanı ile belirlenir. Bu düşüş fiatlarda rakkam olarak görülmeyebilir. Ama diğer metalara oranla tüketim malları eskiye göre daha ucuzsa değeri düşmüş demektir.

Diyelim bir yıl evvel ekmek 10 Lira gömlek 150 Lira ise artık 15 ekmek bir gömleğe eşittir. Yani ekmeğin fiatı gömleğe göre düşmüştür. Tüketim maddelerinin değerlerinin düşmesi sonucu işçilerin GEREKLİ EMEK ZAMANLARI azalacaktır. Yani eskiden 8 saatin 4 saatini kendileri için (gerekli geçim araçlarını satın almak için) çalışırlarken artık bu süre 3 saate inecektir. Patron için çalıştığı süre ise 5 saate çıkacaktır. Böylece aynı emek zamanı içerisinde işçilerin ürettiklerinden daha büyük bir bölümüne el koyulacak, ARTI-DEĞER fazlalaşacaktır.

EK-EMEK ZAMANININ artmasından doğan bu artı-değere NİSPİ ARTI-DEĞER denir.

Gerekli emek zamanı	Ek emek zamanı	
3 saat	1 saat	4 saat

EK ARTI-DEĞER:

Ek artı-değerde nispi artı değerin başka bir şeklidir. Emek üretkenliğinin artırılması yolu ile, kapitalist aynı emek süresi içerisinde işçilerden daha büyük bir miktar artı-değer elde eder. Gelişmiş makineler ve teknik işçilerin daha fazla mal üretmesine ve aldıkları ücret hep aynı kaldığı için daha fazla sömürülmesine yol açar. Kendi işletmesine yeni makineler koyan, gelişen teknik ve yeni buluşlardan faydalanan kapitalistin işletmesinde işçiler aynı süre içerisinde, eskisinden daha fazla mal üretmeye başlarlar. Üretilmeleri için gerekli emek zamanı azaldığından metalar daha ucuza mal olacaklardır.

Ancak malların piyasadaki değerleri üretilmeleri için harcanan ortalama emek süresi ile belirlendiğinden, gelişmiş donatım ve makinelere sahip olan kapitalist diğerlerine göre daha karlı çıkacaktır. İşte özünde emek üretkenliğinin artırılarak, işçilerin daha fazla sömürülmesinden elde edilen emek kazanca EK ARTI-DEĞER denir.

Ek artı-değer kazanma hırsı kapitalizmin gelişmesinde önemli bir rol oynamıştı. Daha çok ek artı-değer elde edebilme uğruna kapitalistler tekniği yarışa girdiler. Sonuçta kapitalistler arasındaki rekabet büyüdü.

Buda bazı işletmelerin yıkıma uğraması, bazılarının ise daha fazla büyüyüp, zenginleşmesine yol açtı (tekelleşme).
Az sayıda kapitalistin piyasaya hakim olması ise, rekabeti büyük ölçüde ortadan kaldırdığından, kapitalistler artık tekniğin gelişmesi için harcama yapmak istemezler. Üretici güçlerin gelişmesine engel olmaya başlarlar ve kapitalizm, günümüzdeki gerici niteliğine bürünür.

ARTI DEĞERİN KARA DÖNÜŞMESİ VE SERMAYENİN HAREKETİ

Daha önceki sayımızda sermayenin birikmiş bir emek olduğunu öğrenmiştik. Eğer bu birikmiş değerler yığını daha büyük bir değer elde etmek için kullanılırsa, yani sermaye emek ile karşılaşırsa, sermaye, ilk değerinden daha fazla büyüklükteki bir değer haline gelebilir. Sermaye çoğalırken, hareket eden ve bu hareket değişik aşamalardan geçer.

Birinci aşama: Sermaye para şeklinde dolaşım alanında görev yapar. Yani kapitalist parası ile üretimi gerçekleştirebileceği üretim araçlarını (makina, bina, hammadde v.s.) ve emek gücü satın alır.
Sermayenin bu ilk hareketi şöyle bir formülle gösterilebilir.

P – M Emek gücü
Üretim araçları

Birinci aşamanın sonunda Sermaye para şeklinden üretici sermaye şekline girer.

İkinci aşama: Bu aşamada sermaye artık üretim alanına geçmiştir. Ücretli işçilerin emeği ile üretim arçları birleşerek, metayı üretirler. Ancak bu meta üretimin başında satın alınan metalardan, üretim araçları ve işgücünden daha değerli bir metadır. (M) Bu aşamanın formülü şöyle olacaktır.

M Emek gücü
Üretim araçları

Üretim süreci M

Böylece ikinci aşamanın sonunda, sermaye üretici şeklinden tekrar meta şekline geçecektir. Yani örneğimiz bir ayakkabı fabrikası olsa, satın alınan deri kösele ve insan emeği, bir başka, ama eskisinde daha değerli metayı ayakkabıyı meydana getirecektir.

Üçüncü aşama: Üçüncü aşamada sermaye *yeniden dolaşım alanında görev* yapacaktır. Üretilmiş metalar piyasada satılıp tekrar paraya çevrilecektir.

M – P

Üçüncü aşamanın sonunda para şeklinde başlıyan sermaye tekrar para şekline dönmüştür. Ama bu para Kapitalisin ilk yatırdığından daha fazla bir paradır.
Sermayenin üç aşamadan oluşan bu hareketi SERMAYENİN DEVRİ adını alır. Sermayenin devri iki dolaşım ve bir üretim aşamasından oluşmaktadır. Ancak burada kesin rol üretimdedir. Çünkü açık olarak artı-değer üretimde yaratılır.

SERMAYENİN ORGANİK BİRLEŞİMİ:

Sermayenin organik bileşimi teorisinin açığa çıkması, artı-değerin gerçek kaynağında ortaya çıkarması açısından önemlidir.

Doğal ve maddi olarak, üretim süreci içinde görev yapan sermaye üretim araçları ve emek gücü olarak ikiye ayrılır. Yani sermayenin devrinin başlangıcındaki para sermaye üretim sürecine girmeden önce üretim araçları ve emek gücü satın alan iki bölüme ayrılacaktır. Kullanılan üretim araçları ile bu araçları kullanan emek-gücü arasında bir ilişki olacaktır.

Sermaye Değişmeyen sermaye olarak adlandırılan , sermayenin , makine, alet, hammadde için ayrılan bölümü, ile sermayenin iş gücü olmak için kullanılan Değişen Sermaye bölümlerinden oluşur.
Diyelimki bir Kapitalist başlangıçta elindeki 20.000 Lira ile işe başlasın ve bunun 16.000 Lirasını DEĞİŞMEYEN SERMAYE'YE yatırıp, makine , alet, hammadde alsın. 4.000 Lirasınlada işgücü satınalsın. Şimdi bu hesap bize

16.000 + 4.000 = 20.000
Değişmeyen Değişen
sermaye sermaye

değişmeyen sermayenin değişen, sermayenin dört katı olduğunu verecektir. Bu taktirde sermayenin organik bileşimi 4:1 olacaktır.
Üretim süreci içerisinde, değişen sermaye yani emek gücü, artı değeri yaratacaktır. %100 lük bir artı değer oranı ile 4.000 liralık bir değişen sermaye 8.000 liralık bir kazanç meydana getirecektir. Sömürü derecesi arttıkça bu kazanç dahada yükselecektir. Yaratılan kazancın büyüklüğü sermayenin büyümesinide birlikte getirecektir.
Örneğimizde:
Değişmeyen sermaye : 16.000
Değişen sermaye : 4.000 20.000
Artı değer : 8.000
toplam 28.000 liralık bir büyüklükteki sermayeyi meydana getirecektir. Şimdi kapitalist elde ettiği kardan (artı değerden) kendi harcamalarını çıkarttıktan sonra elbette daha fazla makina, alet ve hammadde alarak işletmesini büyütecektir. 8.000 liralık kazancı ayırdığını yine anı oranda 4:1 oranında değişmeyen ve değişen sermayeye ayırdığını kabul edersek.
6400 Değişmeyen – 1600 Değişen sermaye olarak ayrılacaktır. »

Almanya'da Konut Sorunu

2. Dünya savaşından sonraki yıllarda Almanya'da konut sorunu, kriz safhasında idi. Savaş esnasında, milyonlarca ev bombardımanlar sonucu yıkılmış veya oturulamayacak şekilde hasara uğramıştı. 1950 lerde mevcut konut; 10 milyon, acil konut ihtiyacı ise 15.4 milyondu.
İnşaat senayisi için geniş bir yatırım sahası mevcut olmasına rağmen özel sermaye kesimleri buna yanaşmıyorlardı.
Çünkü:
- Konut yapımı, büyük sermaye yatırımı gereksinmesine rağmen kâr getirmesi uzun zamanı alıyordu.
- Savaş sonrası yıllarda, çok düşük ücret alan, çalışan kesimlerin, özel sermayeyi tatmin edecek kadar yüksek kiralar ödeyecek durumu yoktu.

Diğer yandanda üretimin devam etmesi ve sistemin uzun vadeli geleceği açısından büyük boyutlara varan konut problemin ortadan kaldırılması enazından hafifletilmesi gerekiyordu. Bu noktada devreye devlet girdi.

1950 de çıkarılan "sosyal konut yapımı kanunu " zamanın hükümet sözcüsü tarafından şöyle izah ediliyordu:
a-) Büyük boyutlara varan konut sorunu işgücü verimini maddi ve manevi olarak engellemektedir. İşgücünün veriminin artırılması ise Alman ekonomisinin gelişiminin kaçınılmaz ön şartıdır.
b-) 1,5 milyon işsiz olmasına rağmen, konut sorunundan dolayı, endüstri bölgelerinde vasıflı işçi bulmakta zorluk çekilmektedir.
c-) İnşaat senayisinin anahtar senayii olduğu düşünülürse inşaat endüstrisinin canlandırılması, işsizler ordusuna ve genel olarak ekonomik durgunluğa karşı bir çaredir.
"Sosyal Konut Yapımı " kanunu adı altında çıkarılan bir dizi maddenin,pratik anlamı; konut yapımının özel sermaye için cazip hale getirmekti.Sermaye sahiplerine, devlet eliyle olağanüstü kolaylıklar sağlandı. Örneğin;
- Çokaz faizle uzun vadeli kredi verilmesi.
- Bu kredilerin vergiden muaf tutulması.
- Sermaye sahiplerine herhangi bir zarara uğradıkları taktirde bu zararın devlet tarafından ödeneceği garantisinin verilmesi.
"Sosyal Konut yapımı kanunundan"bir örnek: Paragraf 7c konut yapımından sağlanan gelir tekrar konut yapımına yatırıldığı taktirde bu sermayeden vergi alınmaması.
Kısaca özetlersek, başlangıçta mümkün olan tüm kolaylıkların ve olanakların devlet tarafından özel sermayenin emrine tahsis edilmesi. Bu sahanın rizikosuz, kolay kâr getiriş duruma gelmesinden giderek tamamen özel sermaye ye devredilmesi, devletmüdahalesinin çekilmesi amaçlanıyordu. Bu doğrultuda da hareket edildi.

"Sosyal konut Yapımı" adına devlet tarafından kitleler lehine yapılan tek şey; azami kira miktarının kitlelerin gelir düzeyine göre tespit edilmesi ve devlet kontrolu altında bulundurulması oldu. 1956 da yapılan kanun değişikliği ile Sübvensiyon sınırlandırıldı. Bunun yanısıra kira sınırlandırılması gevşetildi. Kiraların artan fiatlara göre yükseltilmesi getirilirken, diğer yandan kiraların belirli orandaki kontrolünün sermaye sahiplerine getirdiği zararın direk devlet tarafından ödenmesi kanunlaştırıldı.
Devlet müdahalesinin aşamalı olarak kaldırılmasıyla, konut yapımının, özel sermayenin eline bırakılması; gittikçe daha az ve pahalı evlerin yapılmasını getirdi.Binlerce kişi konut sıkıntısı içinde bulunmasına rağmen özel sermaye tarafından yapılan konutlar kiraları çok yüksek olduğundan dolayı senelerce boş kalmaktadır.
Son yıllarda konut politikasında uygulanmaya çalışılan ikinci yöntem;"Herkeze özel ev"parolasıyla özetlenebilir.Ev yaptırmak isteyenlere vergi kolaylıkları sağlanarak kitlelerin elindeki birikimlerin konut yapımına yatırılması teşvik ediliyor.Ekonomik ve ideolojik" yararları olan "Özel konut"politikasını eski CDU lu konut Bakanı Paul Lücke:
"Sürekli demirperde gerisinin tehtidi altında bulunan durumumuzu güçlendirmenin tek yolu, özel mülkiyetin mümkün olduğu kadar fazla ellerde artmasıdır. arsa ve toprak ise özel mülkiyetin bilinen en garantili ve eski biçimidir" diyerek gayet açık bir biçimde anlatmıştır.
Dünyanın sayılı zengin ülkelerinden biri olan Almanya da ev tekelleri tarafından talep edilen yüksek kiraları ortalama gelir sahibi geniş kitlelerin ödeyebilmeleri imkansız durumda Berlin'de 250 000 kişi ev arayanlar listesinde bekliyor.München'te nüfusun %50 si Stuttgart'ta%20 si acil konut aramaktadır. Son zamanlarda artan ev işgalleri, konut sıkıntısının ölçüsü olarak alınabilir.
Almanya'da ortalama gelir olarak alınan ölçüte bir göz atarsak şöyle bir tablo ortaya çıkmaktadır.
S. Meslek sahibi........6.826 DM
Memur, hizmetli.......2.827DM
İşçi ......2.501 DM
Emekli, bakıma Muhtaç...1.542 DM
Fakat gerçek durum bu istatistikten çok farklı.
S.Meslek sahiplerinin...........%6 sı
Memur hizmetlilerinin.........%55 i
İşçilerin ....%65 i
Emeklilerin ....%85 i yukardaki ortalamanın çok daha altında gelire sahiptir. Yine yapılan bir araştırmaya göre Almanya'da nüfusun %26 sı ortalama yaşama standartlarının çok altında yaşamakta, ülkenin gelişmişliği ile karşılaştırıldığında ise sefalet çekmektedir.
Kapitalist konut politikası bir biriyle çelişen iki sorunla karşı karşıyadır. Bir yandan ortalama gelişim düzeyinin altında bir gelire sahip geniş çalışan kesimin temel ihtiyacı olan konut sorununu çözmek.(Bu kesim üretimin temeli olan işgücünüoluşturmaktadır.)Diğer yandan ev tekellerinin aşırı kâr isteğinin tatmin edilmesi, aksi taktirde sermayelerini inşaat endüstrisine yatırmak istememeleri.
Bu kâr dürtüsü ile işçilerin kirasını ödeyebilmek için neredeyse tüm aylık gelirini yatırmak zorunda kalacağı beton yığınlar inşaa edilmektedir.
Yine oturula bilecek durumda olan binlerce konut ev tekelleri tarafından, içinde oturanlar zorla çıkartılarak yıkıma terk edilmektedir. Çünkü; bu tür evler "eski ev" statüsüne girmekte, yukarda bahsedilen sınırlı devlet kontrolü dolayısıyla yeni evlerden daha düşük kira getirmektedir. Oturula bilecek durumda olan bir evin yıkılması ise kanunen yasak olduğu için, kiracıları atılan evler bizzat sahipleri tarafından cam ve kapıları kırdırılarak harebeye çevriltilmektedir.
Yerlerine de, geniş kredi imkanlarından yararlanılarak, eskiye oranla çok daha küçük ve kiraları yüksek evler dikilmektedir. Eski evlerdeki bir dairenin yerine 2-3 daire sığdırıldığı gibi, yeni bina oluşu bakımından, kiralarında 2,3 katına çıkartılması, ve tekellerine hizmet etmektedir.
Hamburg'lu ev tüccarı milyoner Heinz Ruppert davası tipik bir örnek; Heinz Ruppert sadece Hamburg'un kuzey bölgesinde 36 büyük binanın sahibi. Bahsedilen nedenlerle evlerini yıkıma terkediyor. Bir kaç yüz ailenin barınabileceği evler, bir kişinin daha fazla kazanabilmesi için boş tutuluyor. 1971 yılında Hamburg Senatosu SPD nin tabanından gelen baskı karşısında, "Yıkımına müsade edilecek evlerin, yeterli süre boş durdurulmasının, evlerin yıkılması için gerçerli tek sebeb olamıyacağı, evlerin bilir kişiler tarafından incelenerek gerçekten oturulacak durmda olup olmadığının saptanmasının da gerekli olduğu." kararını aldı.
Heinz Ruppert bu karara karşı çıkarak Hamburg idari mahkemesine baş vurdu. İdari mahkeme, senatonun kararına rağmen,Ruppert'in lehine karar aldı. Durum Bundes idari mahkemesine aksettirildi. Bundes idari mahkemeside; ne olduğu kolayca anlaşılamayan, ama kesin olarak Ruppert'i haklı çıkartmaktan çekinen esnek bir karar aldı. Bu karara göre: "Bundan böyle içinde oturulabilir durumda olan evleri yıktırdığı tespit edilen, evsahiplerinden para cezası alınacaktır." Evler yıkıldıktan sonra oturulabilir durumda olup olmadığının tespit edilebilmesinin nasıl mümkün olacağı veya mümkün olmadığı düşünülürse, kararın kimlerin yararına olduğu ortada. Ruppert davası ise mahkemenin tespit ettiği 80 000 DM lık para cezası, değişik hafifletici nedenler gösterilerek, 30 000 DM ye düşürülerek kapatıldı.
Son zamanlarda, başlarını sokabilecek bir konut bulmak için başvurmadıkları yer kalmayan kişiler, keyfen boş tutulan evleri işgal ederek soruna en doğru çözümü getirmeye çalıştılar. Sokak ortasında kalmamak gibi en tabi ve temel ihtiyaçlarını gideren bu kişiler; özel mülküyetin kutsallığını, dokunulmazlığını çiğnedikleri gerekçesi ile terörist ilan edildiler. Boş evleri işgal edenler, polis saldırısıyla tekrar sokağa, karşı koyanlarda hapishanelere atıldılar. ■

EĞİTİM KÖŞESİ

Sermaye yeni bir devire başlarken Toplam olarak:
16.000 + 6.400 = 22.400 Lira
4.000 + 1.600 = 5.600 Lira
28.000 sermaye
Değişmeyen sermaye
Değişen sermaye
ile yeni devrine başlıyacaktır.

Görüldüğü gibi sermaye yeni bir devre başlarken, üretim hacmında bir gelişme, ve bağlı olarak artı-değer kaynağının (Değişen sermayenin) artmasıyla birlikte, artı-değer kitlesindede bir gelişme olacaktır.

Bir yandan bu gelişme sürerken, daha fazla artı değer uğruna, kapitalistler arasındaki rekabet, onları tekniği geliştirmeye itecektir. Buda elbette her defasında sermayenin daha büyük bir bölümünün Değişmeyen sermayeye (makine, alet, hammaddeye) daha az bir bölümünün iş gücüne ayrılmasını beraberinde getirecektir. Yani sermayenin organik bileşimi sürekli yükselecek 4:1 ken 5:1, 6:1 olacaktır. Öte yandan, üretimde daha az işgücü gereksinmesiyle birlikte işsizler ordusu büyüyecek krizler ve bunalımlar, kaçınılmaz olacaktır.

KAR ORANLARININ DÜŞME EĞİLİMİ:

Tekniğin ilerlemesi ile Değişmeyen sermayenin değişen sermayeye oranla büyümesi, sermayenin organik bileşiminin yükselmesi başka bir sonucuda doğururki buda kar oranlarının düşme eğilimidir. Bu kar kitlesinin azaldığı, karın düşdüğü anlamına gelmez. Kar denen olgun üretim esnasında işçilerin yarattığı artı değerden oluştuğunu öğrenmiştik. İş gücü satın almak üzere ayrılan sermaye bölümü, değişmeyen sermayeye göre düştükçe, kar oranı da eskiye göre düşecektir.
Bir örnekle şöyle göstermek mümkün olacaktır.

Ancak kar oranlarının düşmesine engellemek için kapitalistler bir takım yollar denerlerki bunların en önemlisi, işçilerin sömürülme derecesinin yükseltilmesidir. Aynı sayıda işçi, çeşitli metodlarla, bant usulü, akort, v.s. daha fazla meta ürettirmektir. Bazende işçiye asgari ücretin (işgücünün değerinin) altında ücret ödeyerek veya değişmeyen sermayeden, işçilerin sağlık koşulları için harcama yapmayarak bunları kısarak . Kar oranlarının düşmesini engellemeye çalışırlar.

Ama kar oranlarının düşme eğilimi, yasası kapitalist sistemin iç çelişkilerini onun darlığını ve dayanıksızlığını açıklamakta faydalı olacak bir yasadır.

TİCARİ KAR NEDİR?

Kapitalist toplumda metalar sadece üretilmiş olmakla kalmaz, üretilen metalar satışa çıkarlar.
Metaların tüketiciye ulaştırılma işini tüccarlar üstlenmiştir. Bu satış işi, ticarethaneleri tezgahları, yani ayrı bir sermayeyi gerektirir. Tüccarların bu iş için yatırdıkları sermayeye TİCARİ SERMAYE denir.
Tüccarların kazancı olan TİCARİ KAR, artı-değerin bir bölümünü oluşturur. Metalar piyasada, ortalama üretilmeleri için gerekli emek süresine eşit bir fiata satılırlar demiştik. Sanayi kapitalisti metaları tüccara, kendi değerlerinden daha düşük bir değere satar, tüccarda metaları piyasada kendi değerine satarak aradaki farkı cebine indirir. Yani sanayici elde ettiği artı-değerin bir bölümünü tüccara bırakmak zorunda kalır. Ticari kar metaların alınıp satılmasıyla elde edilmez, el değiştirme metaların değerini fazlalaştırmaz. Tüccarlarda, işçi sınıfının yarattığı karşılığı ödenmemiş emeğin, artı değerin bir bölümüne el koyarak kazanç sağlarlar. "Mal aldık sattık kar ettik" derler, sömürülerini gizlemeye çalışırlar.

BANKA VE BANKACI KARI:

Kapitalist toplumda banka, faal olmayan kullanılabilir gelirleri toplayarak, bu gelirleri kapitalistlerin ve hatta burjuva devletin emrine hazır tutar.
Başka bir deyişle banka, kredi açanlarla, borç almak isteyenlerin arasında aracı rolü oynayan KAPİTALİST BİR İŞLETMEDİR.
Kapitalist toplumdaki bütün diğer işletmeler gibi bankaların amacıda kar etmektir. Bankacıların karı, değerlerini bankaya yatıranlara ödenen faizle, bankadan borç alanların ödemek zorunda oldukları faiz arasındaki farktır. Örneğin: bir bankanın kendisine hesap açtıranlara % 5 ödeyip, borç para verdiklerindende %8 faiz aldığını kabul edersek, aradaki %3lük fark bankacıya kar olarak kalır. Bankaya, açtırılan mevduatın değeri durduğu yerde kendi kendine çoğalamıyacağına göre bu fazlalık nereden gelmektedir?

İşçileri sömürerek elde ettikleri kar'ın (ARTI-DEĞERİN) bir bölümünü bankacıya faiz olarak geriye öder.
BANKA KAR'ı da işçilerin yarattığı artı-değerin bir bölümünden başka bir şey değildir. Ayrıca bankalar, bu aracı rollerinden başka kapitalistlerin arasındaki hesapları düzenlerler. Kapitalistlerin hesaplarıyla ilgili işlemler yaparlar. Günümüzde ise büyük bankacıların çoğu, ellerinde biriken karı, sanayi ve ticari işletmelere kapitalist olarak doğrudan yatırmışlardır. Günümüzde büyük bankacıların çoğu aynı zamanda ya doğrudan sanayi işletmelerinin sahibi veya birçok sanayi işletmesinin ortağıdır.
Geliştikçe gericileşen, kapitalist sistem bugün kokuşmuşluğun zirvesindedir. Kapitalizm, kendisini yıkacak nedenleri, kendi içinde barındırır ve geliştirir. ◆

Mektuplarla Türkiye Gerçeği...

Sevgili Kardeşim,

Uzun zamandır sana mektup yazma olanağı bulamadım. Nedenini yazınca sanırım hoş görürsün. Kardeşim her şeyden önce şunu belirteyimki burdan gittiğin çok iyi olmuş. Çünkü burda olsaydın başına çok kötü durumlar gelebilirdi. Biz hemen her gün içeri düşmekle karşı karşıyayız. Bizim dairede bazı memurlar, sorgusuz, sualsız içerde yatıyorlar. Herkes bir birinden şüphelenir oldu. Çünkü ummadığın insanlar muhbirlik yapıyor. Zaten en ufak bir ihbar insanın içeri düşmesine bir gerekçe oluyor. Mahalleden çoğu arkadaşlar şimdi içerdeler.

Duyduğumuza göre sizin daireden Hüseyin içerde anormal bir duruma sokulmuş. Anlayacağın hemen her yerde baskı ve zulum günlük hayatın bir parçası oldu. Hele öylesi zamlar yapılıyorki anlatılacak gibi değil. Diğer yandan Askeri Faşist Diktatörlük gerek, gazeteler, gerek kanunlar ve özellikle TV aracılığı ile geniş bir kitleyi şartlandırmak, devrimcilerin alehinde anti propoğandayı meşurulaştırmak için akıl almaz yöntem ve program yayınlıyorlar. Kardeşim bütün bunlar böyle iken Avrupada da yönetimi protesto eden eylemlerin olduğunu Televizyondan duyuyoruz. Bu bizim için çok sevindirici oluyor. Özellikle D.Y nin açlık grevleri Türkiyede de Avrupa kadar yankı uyandırdı. Burjuvazi günlerce olayın şokunu yaşadı. O tür eylemlerin Türkiye için çok önemli olduğu da bir gerçek. Aslında Ankarada yaşanan olaylar yazılmayacak kadar fazla. Zaten hemen her şey bir olay sayılıyor.

Köye gidip gitmediğimi soruyorsun. Mart ayında gitmiştim. Yalnız çok acı bir şey de köydeki olaylar. İşin garip tarafı ayrı baskının her hafta tekrarlanması. Sana ilk ve son gelişmeleri yazıym. Daha 12 Eylül darbesinin ikinci günü pazara sebze götüren halk traktörlerle yoldan çevrilmiş. Sebzeleri bir hafta bekletilerek çürümeye terk edilmiş. Aynı gece saat 7 den sonra sokağa çıkma yasağı konulmuş. Üçüncü gününde halkın 7 sinden 70 ne dipciklenerek toplanıp eski okula doldurulmuş. Özellikle genç olanlar bir araya toplanıp daha sonra her birinin babaları ve anneleri gözü önünde dayak atıp işkence yapmışlar. Öyleki çırıl çıplak soyup suya batırmışlar. Suda boğmakla tehdit edilmişler. Hatta AP li 80 lik Hüsnü amca. 70 lik Mehri teyze dayakla bayıltılmış. Bayramın on yaşındaki Perihan ve Kâmilin delikanlı kızı bile dayak yemiş. İçlerinden Komando yüzbaşısı olan Komutanları köylünün hepsine ana avrat küfretmiş. Tehditler savurarak sizin kökünüzü kesinceye kadar buraya geleceğim diye konuşmuş.

Eski muhtar biz yaşlıyız bizi neden dövüyorsunuz dediğinde hep anarşistin başı sizsiniz demiş. Dayaktan sonra her ev bir silah getirecek, yoksa hepinizi burda öldürürüm diye tehdit ederek 20 tane silah toplamışlar. Kardeşim işte faşizmin baskısı ve zulmu. En son Mart'ta gittiğimde askerler yine köyde dolaşıyordu. 35 tane silah daha almışlar. köydeki bütün yazıyı muhtara zorla sildirmişler. Muhtar senin arandığını söyledi. Sakın ha gelmeyi falan düşünme. Senin kitaplarını nişanlın kayıp etmiş. Kısaca anlatacaklarım böyle. Ama unutmaki faşizm ne kadar saldırırsa saldırsın en son söz ve zafer Türkiye halklarının olacaktır.

Mektubumu burada kesmek zorunda kalıyorum . Kardeşim mektubum sık sık gelmezse kusura kalma. Önümüzdeki günlerin daha kötü olacağından hiç şüphe yok. Ama şu memurluk yokmu ya insanın elini kolunu bağlıyor. ■

Not: Mektupları yazanların güç duruma düşmemek için özel yer ve şahıs isimlerini basmadık.

Sevgili Ağabey, Yenge;

Yine dışardayım ve size mektup yazıyorum. İçerde olduğumu M... yazmış. Sanırım D... ağabey'de söylemiş. Her ne kadar benim dışımda gelişen bir durum da olsa, bunun sizleri ne kadar üzdüğünü benim için seferber ettiğini biliyorum. Gerçi ülkemizde bir gece nedeni söylenmeden alınıp götürülen, aylarca bilinmeyen bir yerde, hiç kimseyle görüştürülmeden, gözleri bağlı her tür işkence yöntemleri üzerinde denenen ilk insan ben değilim. Onun için durumumu olağan karşılıyorum. Bende şu anda suçsuz yere tutuklu bulunan 40-50 bin kardeşten biriyim. Size iletildiği gibi ben 9 Mart gecesi alındım. Benden 3 gün önce alınan bir arkadaşıma aradıkları bir insanın evini sormuşlar.Oda benim tanıdığımı söylemiş. Ve eve polisi getirdi. Alıp beni götürdüler. Bende onun evini bilmiyordum. Sanırım, gerek o aradıkları insanla, gerekse eve polisi getiren arkadaşla hiç bir örgütsel faaliyetim olmadığı için savcılık tarafından tahliye edildim. Onlar şimdi daha içerdeler tutuklandılar. Tabii isteselerdi beni de uzun süre tutabilirlerdi. İfadelerimde cezayı gerektiren bir şey olmasada ceza verebiliyorlar. Çünkü ceza için somut bir suç unsuruna gerek duymuyorlar şimdi.

9 Marttan itibaren 23 gün gözlerim sürekli bağlı işkence seslerinin kesilmediği bir yerde (emniyetin altıncı katı) elektirik, çarmıha germe, falaka, meydan dayağı v.s ile bir çok eylem yüklemeye Örgüt üyeliği, eylemci militan v.b. şeyler kabul ettirmeye çalıştılar. Tabi bunları kabul edemezdim. Sonra bir kısım söylediklerime, kendileride katarak bir ifade düzüp tüm ısrarlarıma rağmen tam olarak okutmadan imza attırıp Mamağa gönderdiler. Daha uzun süre tutabilirlerdi. Çünki ... yi öldürdükleri gerekçesi ile tutuklanan insanlarla aynı davadan yargılıyorlardı. Zira o olayla ilgili üç insandan biri ifademde tanıdığım olarak geçiyor. Basınada militan diye verdiler.

Orada iken sağlık durumum iyi değildi. Fakat iki yıllık Eğitim Enstitüsünde (şimdiki hapishane) 15 gün içinde düzeldim. Şimdi iyiyim. 17 Nisanda eve geldim. Benim gelmemle evde yaşam eski haline döndü. ■

. . . . . Buranın durumlarını sorarsan çok kötü her gün köylere baskın yapıyorlar. Anlayacağın eli silah tutan kim varsa hepsini içeri alıyorlar. Geçenlerde bizim köyde amcanın kızını apar topar içeri aldılar. Babasının maddi durumu iyi olduğu için 200 bin Lira oraya, buraya yedirdiler. En sonunda çıkardılar. Kızın hiç bir suçu yoktu. Devrimcilik nedir bilmezdi. Devrimcilere yemek götürmekle suçluyorlardı. Şimdi evde, bir kolunu kırmışlar. Çok işkence etmişler. Her tafından ceryan vermişler. En sonunda konuşturmuşlar. Korkusundan köye gelen iki kızın ismini vermiş. Onlarda şimdi aranıyor. Eski muhtarın kızlarını da evvelki gün götürdüler. Kızın biri 14 yaşında; işkencede kız kafayı üşütmüş. 20 gün sonra onu bırakmışlar. Çocuğu yılan ile beraber çuvala koymuşlar. Kedilerle beraber çuvala koymuşlar. Şimdi ise akıl hastahanesine götüreceklermiş. Büyük ablasından haber yok, nerede olduğunu kimse bilmiyor. Çıkan kızların ırzına geçilmiş. Sahipleri söylemekten utanıyor. Fakat ben kocasıyla konuştum "Silahım olsa, dağa çıkacağım" diyor. Maraştaki Eğitim Enstitüsünü kışla etmişler. Hapishaneler şimdi dolu, Ticaret Lisesinide kışla etmişler, hep işkenceleri orada yapıyorlarmış. Köydeki ihtiyarların okula gitmesini zorluyorlar, okula gitmezlerse para istiyorlar. Köyde seminer veriyorlar. Askerler veriyor. Köyde gurup oluşturuyorlar. Kim bulunduğu yerde devrimcilikten bahsederse ismini istiyorlar. Abi anlatmakla bitmez. Köyde silahta yok. Her istediklerini götürüyorlar. Kimi yakalasalar dedesini bile soruyorlar. Maraşta geçenlerde 7 gün davul zurna çaldılar. Köylüleri hep çağırdılar.

Amaçları,köyde kini biriken insanlara dost görünmek. Hayvan postuna bürünen bu düşmanlar. Memleket bize düşman olmuş. Abi, sakın izine gelme! Dağlara gideceksen gel. Burası bir cehennem olmuş, kimse evden çıkamıyor. Muhtarları ve bizim kürt ağaları beraber gezdiriyorlar. .... Şahsını yanlarından ayırmıyorlar. Devrimcilere yardım ederdiye, onun 70 yaşındaki babasını işkencede felç etmişler. İki kişi koltuğuna giriyor. Tuvalete götürüyor. Milletin içi kan ağlıyor.

Faşist tevekelliler, çakallar cirit atıyorlar. Abi geçen gün bizim köye askerler geldi. Bir Atatürk parkı yapacaklarmış. Tüm masrafları köylüler ödeyecekmiş. Birde durmadan para istiyorlar. Parayı vermeyeni içeriye götürüyorlar. Buda yetmiyormuş gibi, Pazarcıkta yeni bir hapishane yapacaklarmış. Bunun için en azından 2000 TL alıyorlar. Zavallı ...... 2000 TL aldılar. Onuda köyün ağası verdi. Tabi borca. Anlatmakla bitmiyor. Çok şeyler var. Yazmak bile çok zor. Mektupları okunuyormuş. Maraşın Ahır dağında 40 tane ceset bulunmuş. Karşı geldinmiydi, öldürüyorlar. Zaten hepsi ölüyor. Köye bir subay geliyor, elinde bir copu üstünde ...... yazıyor. Herkes boyun eğmek zorunda kalıyor. Köyde masa kuruyor. İçki içiyor. Ondan sonra köydeki millete saldırıyor. Anlayacağın anamıza bacımıza saldırıyor. İt askerlerini köyün içine saldırtıyor. Herkes korkudan istediklerini yerine getiriyor.

Millet çok pişman silahlarını verdiğine, oduna gidenleri içeri alıyor. Diyorlarki; Siz devrimcilere yemek veriyorsunuz. Ordaki haberlere inanma! ...... köyünün babayiğit olan tüm çocuklarını, gençlerini topluyorlar. Ellerine silah veriyorlar. .... köyün deresindeki mağaraları gösterdiler. Dozerlerle güzel mağara yaptılar. İçine silah koydular. Yerlerini düzelttiler. Sonra televizyon geldi. Filan örgütün silah yeri ele geçti dediler. Dayının oğlunu içeri aldılar. Şimdi nerde bilinmiyor. Askerler her geldiklerinde köye milleti topluyorlar. Askerler köylülerin üstüne çıkıyorlar, kaya üstü dikiyorlar. Üstüne çıkıyorlar. Asker kadınların sırtına biniyor. Dolanıyorlar. Buraları terk edin diyorlar. Buraları hep yakacağız diyorlar. Bir kere uçaklar köyün üstüne geldi. Dolandı. Milletin hepsi korktu. Köy bombalanacak diye. Herkesin evinde bu itlerin resimleri var. Köylerin hepsi tek tek sırayla Pazarcık hapishanesini yapacakmış. ...... köyünde geçen birini işkencede öldürmüşler. Köyün arkasındaki ormana atmışlar. Kaybolanların sahipleri paşaya gidiyorlar. Diyorki; bizim çocuk yok. Yakalanmıştı şimdi nerde öğrenmek istiyoruz. Tabi tanıdıkları aracılığıyla, herkes kendini gidemiyor. Onlarda; "Akşam serbest bıraktık" diyorlar. Hep öyle diyorlar. Akşam bıraktık gece 12'den sonra gezmek yasak olduğu için öldürüyorlar (sokakta). Herşeyi bir ipe, sapa bağlıyorlar. Maraş Eğitim Enstitüsünde kadınların boynuna ip asıyorlarmış, diyorlarmışki; Son sözünü söyle seni idam edeceğiz. Kadınlar bağırıyor, diğerleri korkudan kafayı üşütüyorlar. Hapisten çıkan sağlam çıkmıyor. Ya ölü, yada deli oluyorlar. Kimsenin bu hükümete güveni yok. Kimisi devrimcilere kızıyor, kimisi özlüyor. Diyorki; Biz onların peşinde hepimiz gitseydik, bize bu kadar zulum olmazdı. Bakkallardan çok vergi alıyorlar. Çoğu dükkanlarını kapattı. Köydeki kahveleri kapattılar. Millet bir araya gelmesin diye. Şimdi kimse oduna gitmiyor. Bir devrimci aranıyorsa, onun sülalesinin hepsini içeri alıyorlar. Maraşta bilmediğimiz daha çok işkence yerleri var. Dağlara, derelere, ıssız yerlere milleti götürüyorlar. Kızların ırzına geçtiklerini millet de biliyor. Kimse bir şey diyemiyor. Eğer bende içeri atılmazsam her zaman yazarım. ...... yakaladılar. ...... kendisi teslim olmuş. Dağda zatürreye tutulmuş, ölecekmiş. Hayvan oğlu hayvan içeri girse sanki gene ölmiyecek. Kim olduğunu anlamışsındır.

Dostca selamlar.

17 Nisan 1981 ■